

LA FÉDÉRATION BALKANIQUE

BIMENSUEL

ORGANE DES PEUPLES OPPRIMÉS ET MINORITES NATIONALES DES BALKANS

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЈА
BALKANSKA FEDERACIJA
ВАЛКАНИК ОМОΣΠΟΝΔΙΑ

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЈА
FEDERACIONI BALKANIK
FEDERATIJA BALCANICA

بالقاز فدراسیون

BALKANSKA FEDERACIJA

POLUMJESEČNIK

GLASILO POTLAČENIH NARODA I NARODNIH MANJINA BALKANA

Naša anketa

kod znamenitih evropskih političara i književnika
o Balkanskoj Federaciji

Johannes Becher

Johannes Becher rodio se je 22 svibnja 1891 u Münchenu. Njegov je otac bio visoki magistratski činovnik. Najprije je bilo određeno, da bude oficir, ali se je on posvetio literaturi i brzo je postao uvaženi politički pisac. Protivnik rata stupio je 1917 u Nezavisnu Radničku Stranku, kasnije se je priključio grupi Spartacus-a a zatim komunizmu.

Becher je jedan od najtalentovanijih predstavnika mlađih njemačkih pjesnika i jedan od najoduševljenijih boraca za stvar potlačenih naroda i klasa. Objelodanio je više djela, koja su bila češće zaplijenjena. Mi spominjemo samo neka: »Lješina na prijestolju«, »Bankir jaši po bojnom polju«, »Gladni grad«, i. t. d.

U ovom momentu Becher je proganjан radi veleizdaje. Čitava se napredna Evropa zgraža zbog toga i u raznim gradovima obdržavaju se mnogobrojni protestni zborovi.

Sjećam se jednog prijatelja, koji me je jednom pred nekoliko godina posjetio i koji je veoma dobro poznavao balkanske zemlje. On je bio iz Srbije. Ovaj mi je čovjek u dugim sastancima neprestano pričao o ubojstvima i zločinstvima, koje vladajuća klasa počinjava nad potlačenima u ovim zemljama. Okrutnosti i grozote bile su takove vrsti, da nedostaje ljudska fantazija, da sve to jasno i uvjerljivo predoči.

Pričao je o klincima, koje zabijaju uhapšenicima pod nokte, o upaljivanju užarenim iglama, o kidanju udova — ukratko ponovno je stao pred mnom srednji vijek sa njegovim torturama i mučenjima, ja sam bio uzbudjen, jer ta prošlost, za koju smo mi svi mislili, da je od nas vrlo daleko, iznenada se je tako približila, od nas samo nekoliko stotina kilometara udaljena. Pričao je o svojoj braći i svojim, kojima zapališe krov nad glavom, dijelom poklaša a dijelom utekose u planine, gdje vode kao takozvani »razbojnici« pogibeljni, požrtvovni život. Prikazivao je proganjanja, koje moraju izdržati ovi »razbojnici«, jer im je soldateska uvijek za petama. Ako ih ulove, mogu biti sretni, ako im učine »kratki proces«.

Zaista kukavni, živinski život žive radnici i seljaci u ovim zemljama. Pravednost, sloboda, mir — riječi, lijepe riječi, koje su se i u ovom kutu zemlje povukle u crkve, učene knjige ili parlamentarne tribine. Tu leže dobro zakopane, da ne bi netko došao na misao, da one imaju nešto da traže u krutoj sadašnjici.

Nijedan čovjek neće vjerovati, da su mučitelji, ubojice i krvnici pozvani, da jednog dana privedu dugo željkovanu slobodi narod, koga su do gola apljačkali i do nemila mučili.

Samo proti vladajućoj klasi, samo u borbi proti njenim agentima može narod, da odbaci vjekovne okove.

Pa i »Federacija« balkanskih naroda može samo onda da bude prava Federacija, kad bude zaista Federacija samih oslobodjenih radničkih i seljačkih masa.

Socijalno i nacionalno oslobodjenje balkanskih naroda preduvjet je istinskog balkanskog saveza.

Mislim, da sam ovim naznačio i put, kojim morajući mase, da osvoje ovu slobodu.

Junačka borba bugarskog naroda još je valjda u svacičoj uspomeni. Bugarski je narod na Balkanu pošao putem, kojim je pošao ruski narod i sretno ga dokrajčio.

Nema drugog rješenja! Ni u Evropi, ni u Americi, ni u kojem od pet kontinenata, koje su ljudi učinili pakao za ljude osim dugog, napornog sabiranja klasnih sila potlačenih, te oružanog ustanka, ako tlačitelji, kao što su do sada uvijek činili, upotsebe silu proti porastu proleterskih masa.

Johannes Becher

Maksimilian Hesse

Maksimilian Hesse rodio se je 8 svibnja 1847 u Domitzehu, okrug Torgau. Odgojen u Marburgu i Berlinu, gdje je pohađao gimnaziju i sveučilište. Iza toga bavio se je književnošću i politikom. Zatim putuje u Ameriku i četverogodišnji boravak onamo proširuje polje njegovog novinarskog djelovanja. Kao glavni urednik »Mecklenburger Nachrichten« podupire reformatorna nastojanja. Njegovo detaljno poznavanje njemačkog agrarnog problema dodje mu dobro za njegova putovanja po Balkanu. U Kölnu stupio je u kolo opozicionaca proti caru Vilimu II. Radi nastupile sljepoće morao je napustiti svoje književno djelovanje — ali njegova neslomiva boračka volja uzrok je, što i danas usprkos njegovih 80 godina najživlje uzimle učešća u dnevnim dogadjajima.

Najteži problem, koga sam ja upoznao — bio je i još je sada neriješeno balkansko pitanje. Kao što je u Sarajevu bio dan znak za svjetski rat, može svaki dan da na Balkanu nastupi pogibelj rata.

Nema garancije mira za Evropu, nema za svijet, ako prije ne nastupi umirenje — ne balkanskih država, nego što mi se čini daleko važnijem: umirenje balkanskih naroda.

Ako tako gledamo na problem, onda je sadašnje »rješenje« pljuska u lice načelima pravednosti i slobode. Užasni i bljutavi zločini vladajućih krugova ne dopuštaju mi da vjerujem, da bi ovi vodili računa o potrebama dana — o zaštiti narodnih manjina.

Da se učini kraj tlačenju narodnih manjina i suparništvu balkanskih država između njih, ne bi trebalo podejenniti pokušaj, da se pripravi mobilizacija balkanskih žena.

Probudjenje bespravnih balkanskih žena za političku slobodu dati će istom osnovicu u borbi proti barbariskom tlačenju domaćih i stranih vladara, koja obećaje uspjeh.

Uz to se mora nastojati, da se odupremo svakoj vrsti fašizma — osobito talijanskog fašizmu. Ovu se borbu mora voditi pod zastavom proti fašizmu.

Razlozi političke premoći diktiraju svim evropskim državnim vladama njihove težnje na Balkanu. Preduvjet, da se

ostvari sretna misao balkanske federacije — jest baš isključenje svakog upliva evropskih država.

Kao što je caristička Rusija bila nekoć zublja požara za Balkan, mora Sovjetska Rusija biti luč potlačenim balkanskim narodima.

Dotle polažem svu moju nadu u potlačene i plemenite svih zemalja, koji borom za vlastitu slobodu podupiru i borbu potlačenih balkanskih naroda.

Maksimilian Hesse

Nova maska i novi putevi diktature

Sva režimska štampa, u prvom redu ona, koja je do jučer na sav glas trubila, da je jugoslavensko ime austrijska izmišljotina i tvorevina Beča samo da uništi srpski narod i potamni srpsku istoriju, počela je odmah poslije 3. oktobra da hvali i do neba uzdiže novu Jugoslaviju «ovo epohalno i državničko djelo».

Preuzeta je nova maska i nadošlo je novo naličje, ali je lice i suština ostala stara i nepromijenjena. Novi diktatorski «jugoslavenski režim» ima isti cilj kao i stari «parlementarni» režim. Novom režimu pristupiše oduševljeno svi prijašnji nosioci predjašnjeg veliko-srpskog režima: velikosrpski generali, radikalni ministri, imperialistički diplomate i šovinistički novinari.

Nova maska nije plod samo unutrašnjeg otpora potlačenih naroda protiv velikosrpske hegemonije, nego posljedica izravnog upliva zapadnih velikih sila na unutrašnje dogadjaje u SHS. Engleskoj i Francuskoj ne idu u račun unutrašnje medjunarodne borbe u SHS-državi, jer te borbe slabe očito politički i vojnički položaj njihovog eksponenta na jugoistoku Evrope. Već dugo prije državnog udara od 6. siječnja i vašarskog trika od 3. listopada savjetovahu ove države kroz svoju štampu, da se u SHS nadje modus vivendi sa Italijom i da se nekako zadovolje barem Hrvati, u koliko to ne bi bilo na štetu vojničke snage zemlje.

Taj stav zapadnoevropskih kapitalističkih sila razumljiv je, ako se uoči, koliko je istina do toga stalo, da ovdje na jugoistoku Evrope imaju pouzdanog saveznika, koji će u od-sudnom časuigrati veliku ulogu u njihovim kombinacijama protiv Sovjetske Rusije.

Taj je stav još shvatljiviji, ako se pogleda, kako ove dvije zapadnoevropske kapitalističke zemlje iz dana u dan sve više uvlače svoje kapitale, da tako zagospodare svim privrednim vrelima zemlje i da zarobe narode u Jugoslaviji.

Ta je tendencija naočito jasna u Makedoniji, a djelomično i u hrvatskim zemljama, jer velikosrpski režim hoće na taj način, da davanjem koncesija engleskom i francuskom velikom kapitalu zainteresuje ove države za održanje današnjeg režima u tim oblastima, koji režim jedino obezbjeduju bogate koncesije.

Tako je režim u zadnje doba prodao engleskom društvu Selection Trust-London, sa glavnicom od 1 miliona engleskih funti, sva nalazišta srebra, olova i bakra u okolini Kosovske Mitrovice; velike šumske komplekse u Bosni engleskom poduzeću: «Chemical and Wood Limited-London»; francuskom društvu «La Dalmatienne», glavnica 130 miliona franaka — sve vodene snage u Dalmaciji; francuskom društvu «Pernaroy»

mnoge rudnike u Srbiji; američkom poduzeću «Raffining and Smelting Company» rudnike u Srebrenici.

Ali sigurnost pljačke u ovim oblastima dovodi u pitanje Italiju, koja energično traži svoj udio. I to je bio direktni povod, zašto je čutljivi i tihi generalni sekretar Lige Naroda Sir Eric Drummond na zajednički poziv Scialoje i Marinkovića posjetio ove dvije militarističko-fašističke zemlje: Italiju i Jugoslaviju. Upada u oči, da ovaj škotski aranžer svih političkih zakulisnih intrig u Ženevi posjećuje isključivo zemlje, u kojima vlada vojnička diktatura: Poljsku, Jugoslaviju, Italiju, Španiju, Portugal.

Za vrijeme boravka Sir Erica Drummonda u Jugoslaviji sva je režimska štampa kao na mīg raspravlja pitanje, kako da se dodje do sporazuma sa Italijom. I sva je ta štampa stalno naglašavala, da nema nikakva razloga, zašto se Jugoslavija ne bi mogla sporazumjeti sa Italijom. Organ ministra vanjskih poslova Marinkovića «Pravda» navadja, kako su Srbi bili uviđek veliki prijatelji Italije i kako Srbi shvaćaju sve životne potrebe ove velike sile, pa podvlači, kako je srpska srednjovječna država gravitirala prema Solunu i egejskom moru — pa da ta državi i suda gravitira u tom pravcu i da nema nikakvih zapreka, da se Jugoslavija ili bolje reći Velika Srbija ne sporazumi sa fašističkom Italijom.

Misao je jasna. Neka Mussolini žrtvuje Borisa i Bugarsku i podupre Jugoslaviju u Makedoniji i u Solunu, za to će mu Velika Srbija prepustiti primorsku banovinu, t. j. Dalmaciju do Neretve i ako još hoće i savsku banovinu, t. j. užu Hrvatsku do Srijema.

To su novi putevi, kojim namjerava ići diktatura. Za te nove puteve osvojeni su već vojnički i crkveni krugovi. Režimska štampa stalno raspravlja pitanje ujedinjenja srpske i bugarske crkve pod jugoslovenskim imenom kao neophodnu potrebu, da se stvori bedem protiv prodiranja rimskog katalizma.

Novo ime «Jugoslavija» ima isto tako zadaću, da utre put sporazumu sa izvjesnim bugarskim fašističkim krugovima, koliko da se markira pred evropskom javnošću «riješenje» nacionalnog pitanja u Jugoslaviji i unutrašnje konsolidovanje države.

Potlačeni narodi Jugoslavije prozreli su potpuno te nove puteve velikosrpske diktature. I militarističko-fašistički režim nalazi protiv sebe na svim mjestima čvrsto povezani front svih potlačenih naroda Jugoslavije. Srpski narod ne izostaje iza tog fronta. Naprotiv, on je u prvim redovima, jer uvidja da stoji pred propašću, ako diktatorski režim produži svoj život.

T. Stanić

Smrt i Teror u Jugoslaviji

Izložba belog terora u Jugoslaviji

Pod gornjim naslovom «Smrt i Teror u Jugoslaviji» — pod patronatom Bunda «Freier Balkan» — otvorena je u Berlinu 7. decembra izložba beloga terora veliko-srpskog režima u Jugoslaviji, u prostorijama «Sturm» — Kurfürstendamm 173.

Otvorenju izložbe prisustvovali su pozvani predstavnici štampe i publiciste na broju 45.

Izložbu je otvorio sekretar Bunda «Freier Balkan», naš odlični prijatelj i ugledni književnik Herwarth Walden, urednik časopisa «Sturm». Zatim je naš saborac Fan Noli, bivši ministar predsednik Albanske Republike u svome kratkome govoru izneo sadržaj izložbe i bacio pogled na celokupnu situaciju na Balkanu.

F. Noli je naročito naglasio da izložba ima, između ostalog, jedan od glavnih ciljeva da medjunarodnoj javnosti dade pravu sliku nacionalnog ugnjetavanja, upravo uništa-

vanja nacija, koje veliko-srpski imperialistički režim vrši punih deset godina; da iznese fakta i dokumente o jednom od najzverskih režima kakav je današnji militarističko-fašistički diktatorski režim u Jugoslaviji, koji sa nečuvenom svirepošću prebija i ubija političke krive revolucionarne radnike, komuniste, nacionalne revolucionare, napredne intelektualce.

Kao otkrivenje delovali su podaci, slike, dokumenti o veliko-srpskom režimu. Sa zaprešćenjem i najvećim revoltom gledali su najugledniji predstavnici štampe: izmaksirane žrtve komunista i revolucionarnih radnika, 600 Makedonaca sa tačnim imenima i podatcima o ubijstvu; statistiku o 5000 popadjenih crnogorskih domova, o stotinama ubijenih i osudjenih Crnogoraca; užasnu statistiku o 300.000 uništenih glava albanskog naroda u toku 1912 i 1913 god. — statistiku istrebljivanja jednog čitavog naroda;

scene iz tragedije hrvatskog naroda i ubistva vodja hrvatskog seljačkog pokreta — Stj. Radića i drugova.

Otvaranju izložbe prisustvovali su predstavnici Lige za Čovečanska Prava, Demokratskog Studentskog Kluba, Agencije Telegrafen-Union, Vossische Zeitung-a, «Berlin am Morgen», «Welt am Abend», «Rote Fahne», Rote Hilfe Deutschlands, «Imprekkor», i oko 30 uglednih publicista i književnika kao Paul Oesterreich, Dr. Grünfeld, Regierungsrat Kraus-Fessel, Dr. Lili Keith, sudske savetnike Dr. von Hoten, školski savetnik Ruge, Dr. Nikolsen, predstavnici kartele jevrejskih akademskih udruženja, saveza berlinskih arhitekta, itd., itd.

Diktatorski režim bio je strahovito pogoden ovom izložbom i jugoslovensko poslanstvo preduzimalo je nekoliko dana korako kad nemačke vlade da zabrani izložbu, dok najposle nije postiglo uspeh da policijska direkcija zabrani i konfiskuje sliku dinastije Karadjordjevića «Ubistvom ka vlasti», koja iznosi ubistva koja je ta dinastija izvršila i na kojima zasniva svoju vlast. Jugoslovensko poslanstvo tražilo je čak da se zabrani i sam zakon o zaštiti države (!) I berlinska policija učinila mu je čak i taj ustupak, ali se dočinje trgnula i poništila zabranu, osećajući u kakav smešni položaj dolazi zabranjujući objavljanje jednog zakona po kome se vlada u jednoj zemlji.

«Balkanska Federacija» izjavljuje svoju duboku zahval-

nost poredjivačima izložbe i Bundu «Freier Balkan», jer ova i ovakva izložba pomaže našu revolucionarnu oslobodilačku borbu u Jugoslaviji.

Protiv smrti i terora u Jugoslaviji i na Balkanu!

Protiv nacionalnog ugnetenja!

Za slobodu potlačenih balkanskih naroda!

Protiv ratne pogibelji!

Sa gornjim lozungima organizovana je od Bunda «Freier Balkan» i održavana u Berlinu, na 13 decembra, u sali Künstlerhaus, velika protestna skupština na kojoj su kao govornici uzele učešća najugledniji javni radnici Nemačke i predstavnici nekoliko zemalja sa Medjunarodne Jurističke Konferencije.

Protestna skupština je otvorio u ime Bunda «Freier Balkan» ugledni književnik, sekretar Bunda *Hervarth Walden*. Zatim su govorili: Dr. Apfel (Nemačka); Fan S. Noli, bivši ministar-predsednik u Albaniji; Dr. Teodor Bartošek (Češka); Albert Fournier (Francuska); Milt. Porphyrogenis (Grčka); Patrascu (Rumunija); skoro oslobođeni rumunjski revolucionarac komunista Pauker; jedan jugoslovenski politički emigrant; Marcel Willard (Francuska); Dr. Schönhofer (Austrija).

U idućem broju donećemo izveštaj sa skupštine i rezoluciju kao i važnije odeljke apela upućenog od Bunda «Freier Balkan» svima slobodoumnim i naprednim ljudima.

Izdajstvo i podlost hrvatskih „federalista“

Povodom poklonstvenih deputacija kralju

Pucati iz ledja u oslobodilački pokret hrvatskog naroda — bila je i ostaje glavna odlika svih narodnih izroda, odmetnika i svih uskoka iz nakadašnjih borbenih četa seljačkog pokreta.

Kada desetgodišnjem režimu velikosrpske hegemonije — oličenom u takozvanim «parlamentarnim» vladama N. Pašića, Lj. Davidovića i drugova — nije pošlo za rukom, da slomi pasivni otpor hrvatskog seljaštva i kada su bila iscrpljena sva sredstva političkog podmetanja i zakulisnih intrig, pa kada je opasnost za životnu sposobnost i ostvarivost jedinstvene države i jedinstvenog naroda — za sada od Triglava do Vardara docnije do crnoga i egejskog mora — postala očita, prihvatiše glavni politički faktori u zemlji kormilo i počesse, da primjenjuju oprobano sredstvo dinastičke politike Karadjordjevića: naručeno ubojstvo. Tako je kralj Aleksandar dao ubiti Stjepana Radića i ostale pravke seljačkog radničkog pokreta, a njegov je pouzdanik Puniša Račić spremno i temeljito izvršio nalog svog Gospodara u javnoj sjednici narodne skupštine.

To je bio znak za javnost, da je došao momenat, kada će umjesto gumenih izbornih kuglica odlučivati olovne kugle policije i žandarmerije, umjesto skupštinskih govora-čizma razularane soldateske i u prvom redu nad hrvatskim narodom, jer su se najviše bojali, da će izvrsno organizovano hrvatsko seljaštvo razbiti obruč velikosrpskog imperijalizma, samo ako vodstvo bude slijedilo želje svojih organizacija i da odlučno povede politiku otvorenog ustanka, kako je to zahtjevalo razvoj dogadjaja i kako su to vlastodršci i očekivali.

Vodstvo je HSS zatajilo, a ubistvo velikog seljačkog vodje razvezalo uzao i — mrtvački je ples započeo.

Nije trebalo mnogo, a da svakome bude jasno, da diktatura u prvom redu cilja na — političku i kulturnu samostalnost Hrvata. Jedna za drugom padale su žrtvom hrvatske kulturne institucije. Veliko djelo Stj. Radića «Seljačka Sloga» — prosvjetna organizacija HSS — moralna je obustaviti svoje blagotorno djelovanje. Raspušten je «Hrvatski Soko», a doskora će slijediti stare kulturne ustanove kao «Matica Hrvatska», «Napredak», «Hrvatski Radiša» i. t. d.

U ovim najtežim momentima u političkom životu Hrvata, kada pobjesnila militarističko-velikosrpska klika gazi i ništi sve, što je čovjeku sveto i milo — u ovim krvavim časovima podižu hrvatski federalisti svoj izdajnički i podli glas, da pljunu na časno hrvatsko ime, da se *djelom* danas odreknu svega, što su do jučer *rijetima* hvalili.

Poklonstvena deputacija hrvatskih gradova i općina izdajničko je djelo hrvatskih federalista. Federalistička perjanica i ideološki prvak natražnjačke grupe oko «Hrvata», bogati i ugojeni župnik sv. Marka i gradski zastupnik u Zagrebu Dr. Svetozar Rittig pokrenuo je u zagrebačkom gradskom zastupstvu ovo pitanje i predložio tu famoznu deputaciju, koja će uvjeriti Nj. V. o podaničkoj odanosti i sinovskoj ljubavi Hrvata.

Ovaj federalistički predlog najveća je provokacija svih poštenih Hrvata i uvreda nanesena mrtvim velikanicima i bezbrojnim narodnim mučenicima, koji padaše do sada u borbi sa

velikosrpskim režimima za slobodu i pravo samoodređenja hrvatskog naroda. Ali obrazloženje ovoga predloga, u momenatu, kada su zagrebačke tamnice prepune uapsenika i kada u njima čame i neki članovi gradskog zastupstva — prešlo je granice i federalističke podlosti. Dok i vrapci na krovu znaju, da militarističko-fašistička diktatura u Jugoslaviji sprema sporazum sa fašističkom Italijom na bazi, da jugoslovenska diktatura prepusti hrvatsku Dalmaciju Italiji, samo da ova podupire velikosrpski režim u Makedoniji i njegove aspiracije na Solun, — dotele ovaj prepredni i podli federalistički politički šarlataň obrazlaže svoj predlog, da strah za nacionalnu budućnost Dalmacije sili nužno sve «hrvatske patriote», da se okupe oko «simbola jedinstva, moći i veličine», da ovaj očuva hrvatski narod od zlih posljedica inozemne akcije njegovih «zabludjelih» sinova.

Sada će eto na 16. ov. mј. svi ti općinski načelnici, koje je imenovao veliki župan, veliki dio predstavnika takozvanog «srednjeg staleža» advokati, profesori, biskupi i popovi prisustvovati ovoj poklonstvenoj deputaciji, da uoči visokog rođendana ujere Nj. V. o podaničkoj vjernosti i sinovskoj ljubavi, kao što su većim dijelom isti ovi načelnici, biskupi i advokati u velikim poklonstvenim deputacijama u 1915 i 1916 uvjeravali o homogialnim čuvtvima Franju Josipa Habsburškoga i o vjernosti prejasnoj dinastiji, te najgoričenije protestovali protiv «Jugoslavenskog odbora u Londonu» i izdajničkog rada Trumbića, Supila i drugova.

Ali kako Franju Josipu i njegovim nasljednicima ništa nije koristilo to uvjerenje i podanička vjernost ovih ljudi, jer su se narodi habsburške monarhije borili za svoje oslobođenje, tako neće ni ova poklonstvena komedija moralnih propalica i političkih komedijskih koristiti ni kralju Aleksandru Karadjordjeviću, jer potlačeni narodi neće da ostanu u njegovoj satrapiji, nego traže svoju slobodu i nezavisnost. Pa i u ovoj komediji očituje se velikosrpski značaj kralja, jer će uoči svog rođendana primiti samo predstavnike savske i primorske banovine, a na druge dane predstavnike ostalih banovina. Potom je *kralj Aleksandar prihvatio kao svoju velikosrpsku tezu, da u Bosni i Vojvodini nema Hrvata*, nego samo u užoj Hrvatskoj i Dalmaciji.

Izdajstvo hrvatskih federalista samo je još jedan dokaz više, kako je hrvatskoj buržoaziji više stalo do njenih klasnih interesa, nego li do slobode hrvatskog naroda, o kojoj inače mnogo naklapa u svojim vinskim nazdravicama.

Federalistička podlost neka bude dobra opomena hrvatskim seljacima, da se otresu suvišnih i nesigurnih saveznika, neka im to bude podstrek više, da što jače stisnu svoje redove i povežu ih sa drugim nacionalnim revolucionarnim organizacijama i sa revolucionarnim radništvom, jer to je jedini put, da ostvarimo naš ideal: *Slobodnu Hrvatsku i Savez Slobodnih Narodnih Republika Balkana* pod upravom radnih masa, a ne veleposjednika, bankara i industrijalaca.

A pošto je nama svima jasno, da je militarističko-fašistička diktatura kralja Aleksandra uzrok svih naših zala, zato neka kao odgovor na poklonstvenu deputaciju hrvatskih građeva lozinka hrvatskog radnog naroda bude:

«Dolje militarističko-fašistička monarhija»

To je naš prvi cilj i to će biti i naš prvi uspjeh.

Krešimir Ivačić

PARTIE SLOVENE

Slovenci i hrvatje v Italiji

Slovenci in hrvatje, ta dva naroda, ki sta živela dolga stoletja pod težkim jarmom najrazličnejših feodalnih dinastij, sta z naodušenjem sprejela parolo o samoodločbi narodov. Mirovne pogodbe, ki so bile sklenjene po vojni so slovence in hrvate kruto razočarale. Te mirovne pogodbe so slovensko in hrvatsko ljudstvo ostavile razdeljeno isto tako kao što je bilo razdeljeno pred vojno. Večina hrvatov je bila izročena Jugoslaviji, dočim so bili izročeni istrski hrvatje Italiji. Slovence so si med seboj razdelile Jugoslavija, Italija in nemška Avstrija. Seveda ni nihče vprašal niti hrvatov niti slovencev ali so s tako razdelitvijo zadovoljni. O njihovi usodi so odločali in odločili imperijalistični interesi velikih kapitalističnih držav.

Italija si je vzela slovence in hrvate iz Julijske krajine t. j. iz tistih treh bivših avstrijskih primorskih dežel, ki so imelo svoja središča v mestih Trst, Gorica in Pula. Število slovanskega prebivalstva v teh pokrajinah je znašalo, glasom ljudskega štetja iz leta 1910, 400 tisoč slovencev in nad 100 tisoč hrvatov.

Posest teh dežel si je Italija zagotovila še predno je stopila v vojno in sicer potom zloglasnega londonskega pakta. Ta pakt, ki je izročil Italiji nad 500 tisoč slovencev in hrvatov, so sklenile demokratične vlade zapadnih velesil že v aprili leta 1915. Posest teh dežel je Italija zahtevala, da napravi prvi korak na poti svoje balkanske politike kamor jo silijo ekspanzionistični interesi njene imperijalizma. Kakor vsaka kapitalistična velesila, tako tudi Italija je šla in gre se vedno preko vseh človeških pravic zato, da zadosti ekspanzionističnim različnim imperijalizmov so slovencem in hrvatom onemogočile, dencam in potrebam svojega kapitalizma. Ti interesi in potrebe da bi sami odločali o svoji usodi in so danes krivi, da se slovenci in hrvatje v Julijski krajini nahajajo pred narodno, gospodarsko in, skoro bi rekel, tudi pred fizično smrto.

Kako se postopa s slovenci in hrvati v Italiji?

Tako kakor s brezpravnim ljudstvom. Raznarodovanje in gospodarski polem teh dveh kmetskih in delavskih ljudstev se prične z dnem, ko je Julijska krajina postala last Italije. Že pri vojaški guverner te dežele. Pettiti di Roreto, je takoj po svojem prihodu izdah drakonične odredbe proti vsemu, v prvi vrsti proti slovanskemu prebivalstvu, ki bi hotelo ovirati vojaštvo ali žaliti osebe in znake italijanske vojske. V imenu teh odredb je bilo vse polno slovenskih in hrvatskih prebivalcev brez vsakega povoda aretiranih in deportiranih. Aretirani in deportirani so bili delave, kmetje, učitelji, duhovniki in drugi intelektualci. Mnogi so umrli na otokih in v zaporih (med njimi katoliški škof Mahnič): mnogi so si nalezli neozdravljive bolezni, vsi so bili gospodarsko in družinsko ruinirani.

Po vojaškem gubernatorju, je dobila Julijska krajina civilne gubernatorje. V dobi teh gubernatorjev, zlasti v dobi, ko je guberniral sedanji italijanski finančni minister Mosconi, so začele italijanske nacionalistične tolpe ogrožati imetje in življenje slovenskega in hrvatskega in na sploh delavskega prebivalstva. Bila je to prefašistična doba, ki je pripravljala pot fašističnim reparskim tolpmi in fašizmu. V tej dobi se je začel takozvani ilegalni terorizem in so se začeli prvi požigi, prva razdejanja kmetskega imetja. In kakor je počasi postajal proletarijat bolj in bolj šibak, bolj in bolj neaktiv, tako je naraščala reakcija proti proletarijatu in proti slovenski in hrvatski kakov tudi proti nemški narodni manjšini.

Za nacionalističnimi tolppami, so začeli nastopati fašistični oddelki. Kakor nacionaliste, tako so državne oblasti, civilne, policijske in vojaške, podpirale fašiste vedno in povsod. Začela se je doba najstrašnejše reakcije. V tej dobi so fašisti požgali ali razdejali vse delavskie ustanove in vse ustanove slovencev in hrvatov. Zažgali in razdejali so delavskie in narodne domove v Trstu, Gorici, Miljah, Puli, Pazinu in po vsej deželi. Delavskie in narodne ustanove so gorele vsak dan kakov kresovi. Požigali so gozdove in travnike in kmetske hiše. Požgali so cele vasice v Istri (Marezigi in Krnica). Kmetom so kradli denar in drugo imetje, polivali so vino in zažigali žito in seno. V Trstu in v Puli so zažgali tiskarne delavskih listov («Il Lavoratore», «Delen» in «Il Proletario»), ter slovenskih in hratskih listov («Edinost» in «Pučki prijatelj»). Poleg požigov in razdejanj so fašisti streljali na delavce in slovenske kmete kakor na zajce. Na en sam dan so v Puli ubili 17 delavcev. Protidelavcem in kmetom v Krnici, ki so se tri dni junaško branili

pred fašisti, je oblast poslala žandarje in vojaštvo. Po noči so fašisti udirali v privatna stanovanja odvetnikov in intelektualcev in tudi tam so kradli, požigali in razdejali. Po ugotovljenih podatkih so fašisti ubile v Julijski krajini 63 delavcev in mestih in 14 slovenskih in hrvatskih kmetov. Škoda, ki je bila povzročena delavskemu in kmetskemu ljudstvu potom požigov in razdejanj, znaša več sto milijonov italijanskih lir. Poleg tega se je ljudstvo sililo, da se klanja in da poljubuje fašistične znake in da prieja zahvalne parade svojim krynikom.

Vse to še ni zadoščalo. Ko je nastopila fašistična vlada, se je začel legalni terorizem, legalno raznarodovanje. Po letu 1926. leta ko je bil uveden zakon za zaščito države, je fašizem ukinil, poleg vseh delavskih, tudi vse slovenske in hrvatske liste in revije. *Slovenci in hrvatje so imeli 18 listov, več mesecnih revij in mnogo knjižnic.* Med liste štejemo tudi komunistično «Delen», ki je izhajalo v 7 tisoč izvodih. Razpustila je vlada vsa delavska in vsa slovenska društva. Razpustila je delavsko društvo «Ljudski odev», ki je imelo 64 podružnic in še 34 drugih slovenskih delavskih društev. Razpustila je dne narodni kulturni zvezi, ki sta imeli obe nad 250 podružnic. Razpustila je na stotine drugih športnih, pleskih in zabavnih društev. Prevzela gospodarske ustanove in dobesedno pokradla denar iz kmetskih hranilnic in posojilnic. Knjižnice, t. j. cele vagone knjig slovenskih in delavskih je požgala. *Odprijava je vse slovenske in hrvatske šole katerih je bilo nad 800.* Odnovedala službo vsem slovenskim in hrvatskim učiteljem. Prisilila starše, da pošiljajo otroke v italijanske šole in v fašistične otroške vrte. Prisilila slovansko in nemško prebivalstvo, da poitalijanči svoja imena.

Ker se je začelo prehivalstvo unirati v družbi z delavci, je vlada arietirala najprej delavske voditelje potem še delavce in slovenske mlade elemente. Komunističnega slovenskega poslancega Srebrnič, urednika «Delen» Mokole in na desetine drugih je konfinirala. Na desetine je izredno sodišče kaznovalo na dolgoletne kazni. Študent Hreščak ze bil v družbi delavcev in drugih obsojen na 27 let ječe zaradi «komunistične in narodne propagande». Vladimir Gortan je bil obsojen na smrt in ustreljen v mesecu oktobru 1929.

Ali tamošnje slovensko in hrvatsko prebivalstvo je obsojeno na narodno in tudi na gospodarsko smrt. Temu je kriva deloma splošna italijanska gospodarska kriza, deloma dejstvo, da Julijska krajina nima več nobenih vezi s svojim starim zaledjem, ki je preko Avstrije segalo celo na obmejne dežele carske Rusije. Kmetje ne morejo dobiti nobenih posojil. Ne morejo svojih pridelkov prodati v Italiji, ker njihovi kmetski pridelki ne morejo konkurirati s kmetskimi pridelki starih italijanskih pokrajin. Proletarizacija kmetov, ki je bila že pred vojno občutna, nima nobene industrijske opore. Prej so kmetski sinovi dobivali delo in zasluzek v industrijskih centrih kakor Trst, Pula, Milje, Monfaleone, Nabrežina i. t. d. Vsega tega sedaj ni več. Kmetski sin mora ostati doma in tako množi revščino. Ne more v tujino, ker mu je prepovedano. Kmet ne more niti prodati za nizko ceno svojo zemljo, ker ni kupcev, ker ni denarja.

Tako živijo, tako ginevajo narodno in gospodarsko slovenci in hrvatje v Julijski krajini pod fašističnim režimom. To je počasna ali gotova smrt.

Kaj narediti, kako se ubraniti pogina?

Pot je samo ena. Jugoslavija, ki je bila prvočno up tamošnjih slovencev in hrvatov, je izgubila tam vse simpatije radi reakcijonarne in protinarodne politike svojeg veliko-srpskog ugnjetučkog režima. Jugoslovenski vlastodršči, ki so sami tlače svoje narodne manjšine, nimaju pravice se zavzemati za slovence in hrvate v Italiji. Slovenci in hrvatje v Italiji so po težkih letih spoznali, da edina pot je pot revolucionarnega boja narodnih manjšin v zvezi s proletarijatom. Samoodločba narodov je mogoča samo v zmagovalitem revolucionarnem boju. Ta pot vodi v svobodo, vodi v proletarsko in narodno bodočnost.

Slovenci hrvatje v Italiji so po večini delavci in kmetje, ki se morajo boriti proti italijanskemu imperijalizmu kakor se proti temu bori italijanski proletarijat. Proti skupnemu sovražniku, mora nastati skupna fronta delavcev in kmetov, proletarijata in narodnih manjšin. Ta skupna fronta se gradi in bo zmaga. Njena zmaga bo osvoboditev proletarijata in narodnih manjšin, bo osvoboditev človeštva od kapitalizma in imperijalizma. Samo od fašizma oslobodjeni italijanski narod pod novim režimom radnog naroda daće i Slovencima i Hrvatima v Italiji puno slobodu za kojom teže i za koje padaju tolike žrtve.

Vanja Ukov

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЯ

ДВУСЕДМИЧЕН ВЕСТНИК
ОРГАН НА ПОТИСНАТИТЕ НАРОДИ И НАЦИОНАЛНИТЕ МАЛЦИНСТВА НА БАЛКАНИТЕ

Процеса против 52-та в София

Този чудовищен процес, който предизвика една широка вълна на протест в страната и в чужбина, се разглежда вече от 20 ноември т. г. Той представлява едно истинско събитие във вътрешния живот на страната и привлича целото внимание на българските работници и селяни, 52 революционери, между които няколко души принадлежащи на нелегалната българска комунистическа партия, другите — ръководители на работническата партия и независимите синдикати, няколко независими журналисти, след като беха изтезавани жестоко, са предадени на съда, защото се борят против фашисткото правителство. В последния номер на нашия вестник, ние дадохме сведения, касаещо обвиняемите и предмета на обвинението.

Тук ние бихме искали да посочим самия вървеж на процеса, давайки няколко характерни моменти, които сочат как софийските фашисти се отнасят към своите политически противници, — тези заложници, взети от работническата класа.

В самия ден на процеса, съда реши да държи своите заседания в една казарма, в околностите на града. Сградата в която заседава съда, е обградена с сила стража, която не позволява никакво движение в целата околност. Дори адвокати немат възможност да присъстват в залата. Целия град е усиеан с патрули. Множество работнически групи, които желаят да присъстват на съдебното заседание или да протестираят, са разгонени и арестувани. София има вид на град обявен в воено положение.

Всичките обвиняеми, без искключение смели и убедени борци правят съкрупителни разкрития върху понесените от тех средновековни мъчения. Техните показания са така покъртилни и ужасяющи, щото съда, въпреки желанието си да толерира убийците от обществената безопасност, се вижда принуден няколко пъти да вдигне заседанието, за да заличи болезненото впечатление, което нещастните обвиняеми предизвикаха с своите разкази. Местото не ни позволява да изложим тук всичко онова, което се изнесе в съда. Ще се ограничим само да подчертаем, че вследствие тези мъчения, един от обвиняемите е полудел, на друг тъпанчето на ухото е спущано, а много други носят тежки рани по телото си, които и сега може да се констатират. Един от обвиняемите установи, как, след като е бил жестоко изтезаван, полицейските агенти са се подиграли с неговото човешко достойнство, завеждайки го в нужника, където хвърлили върху лицето му човешки изпражнения, за да го принудят да направи «признание».

Г-н Ст. Митев, един от шефовете на политическата полиция, поставил в нещастно положение чрез въпросите на защитата, отговори, че, наистина, убийства в самата дирекция на полицията са извършени. Възмущението на работния български народ от тази варварска е толкова голямо, щото даже буржуазната преса («Знаме», «Пладне» и др.) протестира на няколко пъти против тия безчовечни мъчения и изтезания.

При тези безакония, констатирани по един неопровергаем начин, пред самия съд, защитата, в лицето на адвоката д-р Диомеджиев, запита прокурора дали не счита за необходимо да започне следствие против уличените полицаи-свидетели на обвинителната власт, върху показанията на които изключително се базира целото обвинение. На този толкова естествен и основателен въпрос, прокурора отговори с динизъм, «че ако защитата намира това за необходимо, би могла да депозира своето оплакване». Защитата основателно възмутена, отговори: «Тогава, где е прокурора, чиято първа длъжност, след като констатира един престъпление, е да се намеси без забава?» Председателя на съда, желаещ да изведи своя колега от това неудобно положение, прави декларация, «че съдите, които имат дълга практика, знаят своите длъжности» и минава на дневен ред.

Нека констатираме, че един от съдовиците по процеса, нещастния работник П. Типов, бе убит през време на самото следствие в дирекцията на полицията. В самия момент, когато неговия убиец — полицай — даваше своите показания пред съда, споменяйки името му, всички обвиняеми се вдигнаха на крака, за да почетат паметта му. Този акт, тъй естествен и тъж човешки, предизвика злобата на председателя, който заповеда незабавното изпращане в затвора на един от обвиняемите — И. Попов, лишавайки го по този начин от фактическата възможност да се защища. Тук се касае, очевидно, за един юридически скандал, за отказ на правосъдие, за един акт, който е жесток, толкова и безсмислен. Но-късно, един друг обвиняем биде наказан по същия начин, а на всичките обвиняеми биде отнета пейката за седене, така че те требаше да останат прави през целото траене на процеса. Това държане на съда не се нуждае от никакви коментарии.

Г-н Бертон, депутат в французската камара и бележит адвокат в Париж, присъствуващи в началото на процеса, се заврна вече. Той направи декларации и даде интервюта върху своите впечатления, добити на самото място. Тези негови констатации предизвикаха дълбоко възмущение у всички почтени хора и особено в средите на европейските адвокати. Безобразни протести са изпратени в София. Международната Юридическа Конференция, която заседаваше тия дни в Берлин, и на която г-н Бертон направи едно кратко изложение за виденото и чутото от него, покъртена от изложените му, адресира една телеграма в София, с която иска да бъдат респектирани законите, да бъде отменен З.З.Д. и да се даде пълна амнистия.

Процеса продължава още. Познавайки практиката на българските фашисти, ние чакаме тежки присъди. Единствено борбата на българските работници и селяни, на международния пролетариат и общественото мнение, могат да спасят подсъдимите революционери и останалите политически затворници, погребани живи в тъмните зандани на Ляпчев.

И. Ермов

Ромъния продава имотите на българите

Към обединяване на добруджанци

«Мирните» Версайски договори между другите политически и економически вериги, които наложиха на победените народи, дадоха права на победителите да наложат секвестър и ликвидират имотите на победените държави. С тези клаузи се легализираха и разшириха правата на държавите победителки в обезимотяванието на инородните и иловерни националности, за техното пълно икономическо разоряване и улесняване процеса на асимилацията и денационализацията на цели области.

Ромъния, която заграби близо 200,000 кв. км. чужди области: Трансильвания, Буковина, Банат, Добруджа и Бесарабия с едно население около 10 miliona, от които близо 8 miliona принадлежат на чужди националности, получи подхранване в своя бесен шовинизъм и едно подстрекател-

ство с договорите около Версайл в преследванието до пълно унищожение на тия инородни националности. Окуражени, ромънските правителства създадоха серия законоположения, с които легализираха конфискацията на имотните права и на трудовите блага на тия народи. Прикривайки се зад маската на специални поводи, за да сеят заблуждения сред западното обществено мнение, последователно и систематично обезимотяваха и обезправдаваха добруджанските българи и турци.

Почти едновременно те създадоха изменения в закона за реорганизацията на Добруджа, с която предписаха конфискацията на $\frac{1}{3}$ от имотите в Добруджа и в закона за поданството с който отричаха едно международно право, признато от договора за малцинствата, че всеки роден и

заварен от окупацията гражданин добива по право ромънско поданство. Това последно изменение е в връзка с мотивите на друг един закон базиран върху «мирните» договори за **секвестър върху имотите** на поданиците на победените държави, за обезщетяване ромънските поданици и държавата от вредите причинени от войната.

Законът за секвестъра и ликвидацията имотите, правата и интересите на тия поданици се създадоха и публикуваха в ромънския държавен вестник, брой 55 от 13-VII-1923 год.

В член 2 на закона се предписва:

«**Мерките за задържане и ликвидиране имотите, правата и интересите, с които се занимава предидущия член ще се прилага еднакво, както за имотите, правата и интересите които до сега са били или не са били поставени под контрол, секвестър или привремена ликвидация, така и за ония, които поставени под тези мерки са били в последствие освободени.**

Предвиждат се ликвидационни бюро, подчинени на право на министерството на финансите. Съкратява се процедурата и сроковете по продажбата на тия имоти. Когато в ромънското гражданско съдопроизводство (чл. 510 и 536) сроковете за продажба на недвижими имоти е най-малко три (3) месеца от публикацията в държ. вестник, в закона за секвестъра този срок е 10 дена за движими имоти и 30 дни за недвижими. Продажбата при това се извършва без свърхнадаване (чл. 18), когато по членове 546 и 547 от държ. съдопр. свърхнадаването е задължително. Ако липсват купувачи, зависи от министерството на финансите да отложи или не продажбата и пр.

Явно е, че този закон е една дерогация на всички установени общи правни форми съществуващи в всички държави и като така той е един изключителен драконовски закон с открыта брутална тенденция да ощети населението в Добруджа в неговите имотни права, които то притежава от векове по силата имено на тия установени общи положения. Независимо, че това население, което въпреки волята е било влечено в войната да се бие за чужди нему интереси и каузи, днес се поставя да носи отговорност за последствията на тая война, но явно става още, че тия които са го насиливали да се бие по родните бойни полета, днес му **отричат и унищожават дори правата, които то е придобило и притежава по съществуващите до войната закони и ред, за запита на които са го водили и по бойните полета.**

Повече от 3000 стопанства в Добруджа само на българи и турци днес са изнесени на окончателна ликвидация

по тоя изключителен закон от ромънската власт. С тая си мерка ромънското правителство идва да довърши пълното разорение на добруджанското население и за неговото пауеризиране до политическо и економическо робство. Но едновременно с това, добруджанското население окончателно ликвидира и с заблудата, която се сееше от разните агенти на големи и малки империалисти и балкански шовинисти и анексионисти, които поддръжаха верата у него, че българското и други правителства както и О.Н. ще се притекат на помощ. Празни надежди които в двадесет и четири часа, само с едно решение на ромънското правителство излетеха като сапушен мехур. Ала и днес още същите тия агенти продължават да будят нови надежди в момента, когато вече ликвидацията е в пълното си развитие. Толкова по зле за тех. Защото, наистина, българското правителство проявява в последните дни едно движение по тоя въпрос, но то е защото ромънското правителство излезе с комюнике за бързото ликвидиране имотите на големите чорбаджии, като тия на Гешевци, Пулиевци и др. Широките добруджански народни маси обаче ще бъдат обезимотени и хвърлени в мизерия. Те разбират вече, че са главния обект на ромънската денационализаторска политика и че тая система е общна на всичките спрямо всички потиснати економически и социално народи, които по съществуващия царящ режим са осъдени да служат като средство за ограбване и експлоатация.

Националното потисничество, което донесоха и още повече засилиха Версайските договори с методите на фашизма и унищожението на всички материални и морални придобивки, на правата и свободите на народите е про дължение на системата на империализма в голем и малък машаб, която еднакво се разпростира днес в Европа и на Балканите. За добруджанското население и за балканските народи, както и за всички потиснати и експлоатирани народи има само един път за спасение и избавление, да останат господари на благата от своя труд и на своя живот. Този път се чертае под дидиковката на техните собствени интереси, в техното съзнание за борба и организираност, в обединението на техните общи сили в единен фронт освобождение от еднаквите интереси и съдба срещу целата днешна съществуваща система на сатрация и експлоатация.

В тоя път вече вървят и добруджанските трудащи се маси. И тъкмо за това режима на обезправяванието и насилисто все повече се засилва. В него, обаче, лежат всички залози и стимули за засилване на борбата, за тържеството на техното пълно политическо и економическо освобождение.

Доростолски

Конгреса на македонските братства в София. Новите злодеяния на фашистката ВМРО.

Той продължи три дена. Никой не си правеше илюзия как той ще свърши своята работа. Всичко беше предварително наредено от бандата на Ив. Михайлов и неговите помощници, ръководителите от Националния Комитет на македонските братства, за да бъде той по-блескав, по-импозантен. На конгреса участвуваха над 400 души. Делегатите беха предварително подбрани, инструктираны които им се дадоха също категорични. Техната задача беше да удобряват всички резолюции и решения, които фашистките шефове беха по-отрано приготвили. Ала фашистките шефове не се задоволяха само с това. Те внимаваха да не би некои делегати да мянкират на «своите задължения», затова и между тях беха поставени, било като делегати, било като гости, различни главорези, каквито не липсваха и при входа в театъра, където конгреса заседаваше. Под терор беха «избрани» делегатите, под терор те участвуваха в заседанията на конгреса, под терор те беха заставени да викат осанка на шефа на кървавата банда, Ив. Михайлов.

Макската, която по-ранните конгреси на тая организация беха си турили, падна. Сегашния конгрес излезна не само открито да защищава Ив. Михайлов, но и да го величе, като го представя за единствен «борец» за освобождението на Македония.

Решенията и резолюциите на конгреса — това беха старите клишета, повтаряни от неколко години насам: Апели и адреси до империалистическите велики сили и техния орган, О.Н., до българското обществено мнение, под което ръководителите на тоя конгрес разбираят българския фашизъм, до населението в Македония и до другите потиснати народи в Югославия. С тия адреси и апели се преследва целта да се заблуди македонската емиграция и бежания в България върху задачите, които ръководителите на конгреса преследват, но напразно. Македонските маси в Бъл-

гария и в Петричко в своето грамадно болшинство, както това се е изтъжало често в колоните на тия вестник, не участват в организацията на македонските братства защото тя не се явява изразител на техните възждения и интереси. Те не са в състояние и да изменят характера ѝ, защото стоящите на чело на тая организация личности са поставени хора на Ив. Михайлов, т. е. на българската фашистка власт, на българската военна лига, и всяка опозиция против този главорез и неговите ордия в Националния Комитет се квалифицира като «измена на македонското освободително дело». Последствията са на лицо. С куршуми и бомби се отговаря на всеки македонец, който би посмел да осъди престъплението на македонската фашистка банда, който би се противопоставил на тая банда. Но, и при тоя състав на македонските братства, и при тоя терор упражняван над ограничения брой братствени членове, се намериха цели дружества, които се обявиха против Националния Комитет. Това показва, до каква степен е големо възмущението и отвращението, даже между членовете на тая организация, от дейността на нейните лидери.

Не подлежи на никакво съмнение, че ако в България биха съществували условия за една самостоятелна легална организация на македонската емиграция и бежания, грамадното болшинство от последните, целата емиграция и бежания, с изключение на разните спекуланти, банкери, чорбаджии и разните други агенти на българската фашистка власт, би се видяла като един човек против кървавото хоро, което се разиграва над измъченото тело на Македония, би издигала високо знамето на самостоятелността на македонската освободителна борба и това на Независима Македония и Балканска Федерация.

А през това време, когато агентите на Ив. Михайлов в Националния Комитет играят по негова диктовка, неговата

банда, фашистката ВМРО, продължава да убива македонци и бивши македонски деятели.

В последно време са убити между многото други македонци, Давидко Василев, и Михаил Станоев от Петричко. Последния е стар дългогодишен македонски деятели, чиновник на българската държава. Тия убийства са извършени от бандата на Ив. Михайлов, въпреки диверсите, които неговата преса в България прави, като се опитва да представи, че тия убийства имали съмършено частен характер. Тия две лица са били заплашани с убийство, дълго време преди да бъдат убити. Те са привлечки внимание на българската власт върху грозящата им опасност, обаче последната им е отговорила, че те немали основание да се плашат: никой не бил заплашвал техния живот. Неколко дни след техните оплаквания и предупреждения до властта, те са били екзекутирани. Съучастничеството на българската власт в кръвавите оргии на Ив. Михайлов е очебийно. Убийците, разбира се, не са заловени, а и не ще бъдат заловени, защото организатора на тия убийства Ив. Михайлов е един от най-верните служители на българската фашистка власт, най-безгледния неин екзекутор. С това поведение на българската власт, за лишен път се установяват тесните, неразрывни връзки, които съединяват бандата на Ив. Михайлов с българската военно-фашистка власт.

Д. Влахов

В Добруджа^{*}

Терора и убийствата продължават Нови насилия, грабежи и престъпления

Само през последните години, откакто управляват национал-царапистите са извършени следните известни нам изтъпления в Добруджа, авторите на които, въпреки че са известни, никакви санкции срещу тех не са взети. Обратното, по всички данни личи, че те са били наследчавани.

На 6-П-1928 год. колонистите нападат дома на Марин Георгиев от село Кочина, ограбват го, нанасят му силен побой и изнасилват дъщеря му. Същото е направено и в дома на Дечко Иванов от същото село.

На 22. XII-с. г. 50—60 колонисти нападат дома на бр. Фудчеджийски от с. Гьоре, ограбват ги и раняват Хр. Фудчеджийски.

На 7. и 8. I. 1929 год. група колонисти нападат селото Софулар убиват един турчин и един българин, арестуват 28 души и жестоко ги набиват.

През м. май 1929 год. колонисти нападат с. Цар-Асеново и са подложили на зверски побой стари и млади, мъже и жени, между които: Хр. Павлов, Пенко Димитров, Трифон Павлов, Неделчо Неделчев, Петър Вълков, Дончо Янков, 60 годишен, и бабичката му Рада Дончева, Стоян Иванов, Димитър Стефанов, Петър Н. Калчев, Георги Денков, Ив. Колю Киров, Слави Савов, Коста Рачев, Дамян Атанасов, Ив. Чанаков, Тончо Василев, Колю Георгиев, Колю Ганев, Вълчо Славов, Йовчо Велчев, Павел Стоянов, Петър Колев, Ст. Грънчаров и жена му, Юр. Д. Петков, три жени, имената

на които не са известни, турците Мустафа Азис, Хюсени Халил и др. Толкова жестоко те са били бити, че мнозинството от страх са повръщали кръв и били отнесени в болница.

Побойниците са известни, но не са заловени и не са наказани.

През м. юли 1929 год. 40 души колонисти нападат селата Чаушкьой, Гарван и Чауш Харжан стрелят по улиците и най-безчовечно бият десетки мъже, жени и деца. Кръв се е леяло из улиците. Писък се е вдигал до небесата, ала администрацията на национал-царапистите спокойно е гледала. Ето некои от имената на жертвите:

Жени: Кръстина Славова, Атана К. Нейкова, Ангелина Н. Кудинова, Войка Ст. Кръстева, Драга К. Русева.

Мъже: Н. Киров, П. И. Великов, Ив. Г. Стоев, Х. Василев, Злати Пенев и др., над тридесет души.

Всички са тежко ранени, с пръстнати глави, счупени ръце и крака и обезобразени лица.

Убити са: Иван Събев и две малки деца и то по много ужасен начин, като са разпрахи коремите им. (Тук предаваме и три клиширани снимки на некои от по-леко ранените жертвии, след превръзката им в болниците в Добрич и Силистра).

Последните сведения от Добруджа говорят за едно ново масово избиране в село Бабук, Силистренско и то от самата власт.

На 18. септември таз година властта арестува некой си Георги А. Мученик, ромънец, дезертиор от ромънската армия. Обвинен бил в комитаджийство или боляшевизъм, все едно. Това е най-подходящият повод днес, който се харесва на империалисти и социал-демократи, за да се организира и оправда и най-зверското изтъпление над трудящите се маси. След като подлагат арестувания на инквизиционни мъки, отвеждат го в с. Бабук, родното село на добруджанския национален герой Дото Михайлов, (това село боде очите на ромънската власт, защото вината се е противопоставяло на куцовашките произволи) и там нещастния дезертиор, за да се отхвърле от мъжките, започнал да показва своите другари «комитаджии». Показвал той старци, жени и деца. Арестуват посочените и ли хвърлят в подземието на жандармерийски пост, където ги подлагат на адски бой за да направят самопризнания. Такива не получили, защото нищо не е имало. Оковават ги в вериги. Не са били пощадени нито старците, нито жените, нито едно четиринаесетгодишно момиченце. Оковаването на веригите е така извършено, че се скопчават краката и ръцете с врата на жертвата. Който познава жестокостта на ромънската сигуронца, само той може да има представа за страданието на добруджанци. Така окованите жертвии са на брой 16 души, между които жената Ивана Атанасова с снаха ѝ и 14 годишната ѝ дъщеря, Никола Узунов, Димитър Гърдев, Йордан Ставров, Стоян Узунов, Илко Гърдев и др.

Така окованите жертвии ги подкарват за гр. Силистра.

нов, Димитър Стефанов, Петър Н. Калчев, Георги Денков, Ив. Колю Киров, Слави Савов, Коста Рачев, Дамян Атанасов, Ив. Чанаков, Тончо Василев, Колю Георгиев, Колю Ганев, Вълчо Славов, Йовчо Велчев, Павел Стоянов, Петър Колев, Ст. Грънчаров и жена му, Юр. Д. Петков, три жени, имената

^{*}) Продължение от № 124 (1-B) на Балканска Федерация.

Премазани от бой и изнемощели те едва се влачели, като сенки в облац от страх. Некон падат. Псуви и приклади се изсипват върху тех. Пристигат в града. На 2 октомври ги прекарват през чаршията. Злокобните звукове на веригите, изпитите и изнемощели лица на нещастните невинни жертвии, предизвиквали страдания и гнев в гражданството. Грозна картина. Покруса голема в душата на всички. Спонтанно, в знак на протест, целата чаршия се затваря. Депу-

тация от 30 души, водена от национал-царанисткия депутат Ст. Петков, се явява пред префекта да протестира. Какво безочие, какъв цинизъм! Тези които заблуждаваха, лъгаха и обещаваха на населението реформи, зачитане свободите и живота му, връщане на отнетия му имот, обуздаване на колонистите; които прогласяваха, че с издането на национал-царанистите е настъпила нова ера в управлението, за да изнудят гласовете на добруджанци, същите тия чорбаджии, тия народни изедници, ортачи на грабителите и крепители на насилийската и противонародна власт, днес се явяват да протестират! От една страна власта изнасилва, сатрапствува и убива, поддръжа изключителните закони и мерки, подобрява озверелите колонисти да грабят и убиват добруджанските трудолюбиви селяни, а от друга, чрез своите депутати, макар и българи чорбаджии, се явяват като агната

всичко това се върши пред очите и с знанието на големите империалисти, уж иначе покровители на малцинствата пред О.Н., което, некога и някъде, било поело гаранция за покровителство правата на потиснатите народи.

С такива лъжи и заблуждения продължават да си служат империалисти, социалпatriоти, реформисти, пасифисти, филантропи, които иначе се кичат с демократически фирми от страна на Макдоналд, Бриян, Маниу, Михалаки и др.

Добруджанския народ изпи още една горчива чаша на своята лекота и плати тежък данък на демагогията на национал-царанистите. Но за това искаж тая горчива чаша се явява богата поука за политическото и гражданското му възпитание, да умеет да разпознава и да ценят всички ония партизани-шарлатани, които го лъжат като му обещават

вълна кожа, да леят крокодилски смълзи за техните жертви.

Ето «демократическото» и «реформаторско» национал-царанско правителство! И то не се различава в нищо от предшествуващите правителства на либерали и аверески. И то, като представител на царящата днес в целия свет империалистическа система, на фашизма и сатрапията продължава режима на терора, грабежа и убийствата. Наденало маската на демокрацията и реформизма и то се опира на лъжата и заблужденията, на реакцията и силата и с изключителни закони и мерки продължава да управлява. Инопродните националности ясно виждат вече, че те са осъденi и от национал-царанистите на асимилация, изтребление и унищожение. Тези народи добре вече разбират, че

много, а на дело нищо не му дават. Добруджанския народ още веднаж се убеди, че същите тия шарлатани-политици помагат на насилието и грабежа, на терора и убийствата и богатеят на неговия оголел гърб.

Добруджанският трудящ се народ почна да разбира, че не молби и ридания пред сатрапите и не наивни протести, водени от убийците му, ще му помогнат, а като ги презре и се организира в масовата революционна организация на ДРО, като поддържи съдействието на другите потиснати и трудящи се маси в Ромъния и чрез действителни масови акции на улиците и мегданите смъкне тая чокойско-олигархична тирания и установи своята власт, която да изхожда от тех и която да се облега на трудовия народ.

Добротич

Кратък преглед на аграрната реформа на Балканите^{*}

Унгария

Макар даже и да се подчертава, какво още преди войната в Унгария съществуваше намерението да се парцелира и разпределат едната поземелна собственост, непосредствената причина за аграрната реформа беше унгарската революция. Революцията, по примера на Съветска Русия, направи от послушните на господарите-землевладелци чифлигари, един елемент на революционно брожение. Необходимо беше да се успокои този елемент чрез разни обещания.

Поземелната собственост през 1917 г. беше следната: 99,1% дребни и средни собственици (с собственост под 100 арпани), образуващи 40,70% от обработваемата земя; грамадната част от земята 59,30% беше в притежание едва на 0,99% собственици. Резултата от аграрната реформа, засе-

гаша една община площ от 16 милиона арпани, даде през 1925 г. следната картина:

1,130 едри землевладелци (над 1,000 арпани) притежаваха 5,380,000 арпани земя или 34%;

9,742 средни землевладелци (от 100 до 1,000 арпани) притежаваха 2,650,000 арпани земя или 16%;

840,000 дребни собственици (до 100 арпани) притежаваха 8,110,000 арпани земя или 50%.

Начина по който аграрната реформа бе приложена в Унгария се вижда най-добре от факта, че само едните притежания на забогателите от войната беха разпределени, като тия на аристократите и господарите-феодали, останаха незасегнати. Но тая аграрна реформа даже бе подложена на една ревизия през 1924 г. и първия срок от 5 години бе продължен за едно неопределено време. Разноските по приложението на аграрната реформа са в тежест на тия, които претендират за земя. Те трябва да заплатят целата стойност

^{*}) Продължение от брой 124 (1-B) на Балканска Федерация.

в един срок от 10 години и чак тогава те ще бъдат сметани за собственици на земята, която са получили.

България

Аграрният въпрос в България се намираше в същото положение, както в Сърбия. До преди войната, там съществуващата само дребната поземелна собственост, която бе установена след освобождението от турското робство, през 1878 г. В 1919 г., поземелната собственост беше следната: 220 собственици над 100 хектара; останалите беха средни и дребни собственици, които съставляваха повече от 660,000 семейства. Под давлението от недоволството на масите, както и от тласка към лево, резултат от революцията и радикалната аграрна реформа в Русия, правителството на Стамбийски бе заставено към средата на 1921 г., да разреши чрез закон аграрната проблема и да осигури достатъчно земя на земеделските работници, на бедните селяни и на бежанците от Македония, Тракия и Добруджа. Реформите на Стамбийски засегнаха едната поземелна собственост, до която тя съществуваше, манастирските, общинските и държавните имоти. Тези земи образуваха един поземелен фонд, от който ставаше разпределението. Те се изчисляваха около 1,000,000 хектара и бившите им собственици трябваше да бъдат обезщетени с по 1,000 до 2,000 лева на хектар, която горбаджии не беха даже доволни и от тая частична аграрна реформа и настояваха на това, щото земите, които образуват споменания вече фонд, да не надминават 100,000 хектара, като всеки хектар от експроприираните земи бъде заплащан от 20,000 до 40,000 лева.

Излишно е да заявим, че след идването на власт на българското фашистко правительство, след държавния преврат от 1923 г., аграрната реформа не бе вече приложена. Трябва да констатираме тук още и това, че 30,000 македонски бежански семейства в България, въпреки заема от О.Н., наречен »бежански«, не са още получили нито една педя земя.

Гърция

Макар че от общото население на Гърция само 46 % са селяни, при все това, тая страна е земеделска, защото 80 % от нейната износна търговия съставляват земеделски производствени.

В Гърция доминира дребната поземелна собственост. В края на световната война, там имаше 1,500 земевладелци, които притежаваха между 300 и 3,000 хектара земя, но само 70 от тях обработваха своите земи. Всички други беха дали земите си под наем. Цената на наема бе равна на половината част, и в най-благоприятния случай, на една трета част от реколтата, която се плащаше в натура.

С закона от 1917 г. и неговите по-сетнеши допълнения, гръцкия режим искаше да осигури едно стабилно положение, защото многообразните смуточки беха провокирани от недоволството, от тежкото социално положение на селските маси, но най-вече от големата мизерия, в която тънхаха бежанците от Мала-Азия, броя на които надминаваше един

милион. Поземелният закон се стремеше да разпредели едната собственост, както обществените и държавни имоти, които беха, особено в Македония, твърде многообразни. Но тъй като тия земи, в по-големата си част, беха частна собственост на турците, закона предписа щото онзи, който отстъпи на държавата безвъзмездно една пета от земята си, може да запази остатъка в пълна собственост. Експроприацията на едната поземелна собственост засеташе само тия, които притежаваха над 100 хектара земя. Обезщетението се установяваше чрез съдилищата.

Неотложимото обезщетение, държавата го заплащаше чрез облигации за 30 години, с 6% лихва. Новите собственици беха принудени да повърнат обезщетението на държавата, както и всички разноски, чрез амортизация от 1% и 6% лихва.

До края на 1925 г., 147,333 бежански семейства беха настанени в Македония и Тракия върху една площ от 693,384 хектара земя.

Албания

В Албания и днес още цари феодализъм и най-примитивните средства за производство. Селяните са длъжни да плащат на беговете наеми в натура (хака): 35% от реколтата. Държавата събира вместо данък 10% в натура. Аграрната реформа не се приложи тук, даже и след сва̀ршката на световната война. Правителството на Фан Ноли беше изработило един закон, който требаше да видоизмени из основи аграрните условия в Албания — закон, който постановява конфискацията на едната поземелна собственост, която да се разпредели между безимотните селяни. Но правителството на Фан Ноли остана само 7 месеци на власт и немаше проще възможността да реализира своите проекти за унищожението на феодализъма, за подобрене социалното положение на масите, за демократизиране на държавата чрез въвеждането на общи избори и пр. Враговете на това национално правителство го обвиниха в комунистически тенденции, които представляват един кошмар за угнетителите: за капиталистите и империалистите и едрите землевладелци.

Аграрният въпрос в Балканския полуостров остава все още неразрешен. Липсата от земя продължава и днес, защото »аграрните реформи« са разпределили само една малка част от едната поземелна собственост, и социалното положение на работните селски маси, техната економическа зависимост, техният национален гнет от господствуващата класа и империалистите завоеватели, в нищо не са се изменили. Последното разрешение, единствено възможно разрешение на аграрната проблема ще стане чрез масова революционна борба на угнетените народи, националните малцинства, селяните и работниците във войни, чрез националната революция и нейното превръщане в социална революция, която ще докара работниците и селяните на власт и ще даде възможността за самоуправление на народите.

(Край)

M. Стефанович

FEDERACIONI BALKANIK

DY-MUJUËR

ORGAN I POPUJVET BALKANIK TE SHTVPUR E I MINORITETEVET NACIONALE

Shqyptari në dhée të huej

Arsyet ekonomike të mergimit

Në kohnat e kalueme gërbeti per Shqyptarin ish një ilaqë i madh kundra vdekjes nga urija dhe një burim i mirë t'ardhunash. Nji vend me ekonomin naturale dhe feodale si Shqypnia, ku toka ásht zaptue nga pésë familje bejleresh dhe fuqit prodhuese ndollen në shkallen mā t'ultë, s'mund tē leish aq mjete materiale sa me i sigurue punë dhe jetë krejt popullsis. Ksodoret djelmt mā tē gjallë dhe mā t' iniciativës, qis s'gjénin kū t'i perdonim fuqit e krahve, lénin katundin oze qytetin dhe niseshin per kismet: myslimanë në Turqis të Bala Dauletit dhe kaurri në dhée tē ltinit. Por në goftë se

*) Kjo histori qis ngjan me tē krishtënët nen rregjimin turk, pikë per pikë po persritet me Kosovasit nen rregjimin serb, por në një mënyse mā t'ashpër. Apparati administrativ i Serbis merr neper kambë hrit mā elementare tē bânuvese tē pafajshëm me qellin qis t'i merzisi, t'i hodhi, t'i shterngojë në fund tē fundit tē mbledhin rraket dhe tē shporren fare nga vatrat e tyne.

myslimani shqyptar emigronte vetëm pse mjetet e pro dhimit (toka) ndolleshin në dorë tē bejlerve, d. m. th. per arsyna thjesht ekonomike, mergimi i tē krishtënev kish dhe një arsyte tjeter: politiken e sundonjësve. Sheriat i gjygi nuk i njifte asjni tē drejtë civile rajes; djera dhejeta e saj kryekput mbetet në merhamet dhe në mirakânde t'agentve tē huqumetit. Pa-sigurimi, mu ngesa e garantive e ushqente dhe e forconte gërbetin e tē krishtënev.*)

Tashki penetracioni italian, tue shkatrrue ekonomit e katundarve, tē zenaalive e tē tregfarve tē vegjel, po krijon rezerva tē mdhá tē pa-punësh, tē cilët me rasen mā tē parë do t'i lënin shëndén Shqypnis, sikur tē kishin kū me ikë. Mjerishtet industriale e kanë paksus immigrimin deri në minimum dhe i kanë vù njimi pëngime. Me mbylljen e dyrve tē Turqis e t' Amerikës, p. sh., Shqyptari humbi myshterit mā tē mirë në tregun nderkombar. Më njënjë anë politika e rregjimit me penetracionin italian dhe më tjetren ndalimi i immigrimit do t'i apin shkas tē madh rritjës s'armatës së papunve dhe pau-perizimi i massave do tē vejë në kulm. Në fillim myflisat, ata qis mbeten pá mjete prodhimi dhe s'gjëju kū t'i perdonin fuqit e krahve, do tē perpiqen t'adaptohen në ndoriji mënyrë dhe lufta e kllasës do tē jét si e mbytur, passive, por mandej pa-

dyshim do të marri nji karakter tjeter, më t'ashper. Sido qoftë, të pa-punët *potencialisht* janë nji fuqí mjaft e rrezikshme për rregjimin. Gazeta e Re (vreni No. 287, 289, 290, 291 e 292) — që po bân qametim pse «qindra familje myshinanësh duan t'ikin nga Shkodra», pse «90 e sa Gjinokastrit u-bân viktum të nji spekulanti të Saint-Etienne-it» dhe pse «mija puntorësh janë gati të dalin perjashta» — të mos çqetsohet, sepse Shqipet në Shqypni do të mbeten dhe aty do t'i laju hesapet me ata që i sollein në ket shkallë. Lintomet që shohim sot, vertetojnë mëndimin e çfaqun dita me ditë në «Lirin Kombëtare»: se *bejleret*, n'ortakë me Italianët, po i rjepin lkuren popullit punit të Shqypnis.

Vëndi i emigrantit në shoqnë

Para se tē flasim mi rrolin e emigrantit shqyptar nē jeten politike tē vëndit t' onë, ásht e domosdoshme t' analizojmë pak nē q' kondita punon dhe jeton aj nē boten e «qytetnueme», d. m. th. q'vend xën aj nē shaqnë. Djelmët puntuorë, qì nē Shqypnë mbahen per mā tē shkathët dhe mā tē zhvilluar, nē shtetet kapitaliste bijen nē kategorin e puntuorëve mā t' eksplua-tuem, qì bâjn punen ma tē randë, mā tē ndytë dhe me rrugen mā t' ultë. Punojnë nga 10—12 orë nē ditët, ushqehen keq dhe flëjn, a din se kù? neper drrasa tē ndoriji kafanes së qellur. Të vesbur ashtu siç janë, pa u-larë dhe u-ndrue, futen neper thasë qì tē mprohen nga tē ftotit. Në jeten sociale tē vëndit kù ndollen s'marrin pjesë fare, sepse o tē lodhun fizikisht ose nuk kanë me se tē vizitojnë vise me randsi historike, kultura-le etj. I vetmi defrim per ta ásht shishja e vënës dhe kumari.

Sip Shqyptarët, që punojnë më shum, paguhën më pak!? Po, dhe per kta arsyenë: a) pse të pa-zenadë dhe b) të pa-organizuem. Në Shqypnин e bejlerve kù do t'i tokonte katundarit ose qytetarit të vorfen të marri msimet e nevojshme, të specializohet në ndrujji degë! Aj paraqitet në treg të jashtëm ashtu siç e ka falë zoti, me bagazhin intellektual të marrun nga prindët ose nga katundi. Bâne hesapë, pastaj, se per q'pune mund të vlefjej një mall i tillë e se q'fat e pret atë kur bije nder thoj të fabrikantve të pa-shpirë!

Traditat revolucionare dhe perspektivat

Si dilet nga ky hall? Tue u-organizue dhe tue fillue luften në dy fronte: 1. kundra pationit, per paksimin e orve të punës dhe per naltsimin e rrogës; 2. kundra rregjimit të bejlerve, kundra imperializmit italian, per revolucionin agrar, per qeverin puntore dhe katundare. Qellimi i parë (lehtësimi i punës dhe permirsimi i jetës) mund t'arrihet tue u fute ndër sindikatat revolucionare të vendit, të cilat bâjn çmos per mprojtjen e të drejtave të puntorve t'ardhun nga kollonit. Çashtja e dyte është nji çikëz më e nderlikueme dhe duhet rrahuur. Traditat revolucionare t'emigracionit s'ka njeri që s'i di, prandej s'do të ndalemi tashti të çmojne rolin e tyne në luften per qelirimin nacional. Vëtëm na duket e nevojsqme të themi ca fjalë mi *qellimet e lvizjes* si dhe mi *krizen e saj*.

Den sa lufta bâhej, kundra Turqis, të gjith Shqyptarët e gërbetit (me perjashtim t' atyne që kishin pozita të mira në Turqi), pa ndryshim kllase, dora-doras luftonin per një qellim dhe me një shpresë: të dbojne Turkun, të lthehen në tokët e begatshme t' atdhent, kshtu që sa ma parë të skapullohen nga gazepi i mergimit. Ky dishin dhe ky ideal i bashkonte krijuar fuqitë e tyne. Të mobilizuem dhe me një entuziazm të rrallë,

krijon organizata si «Vatra», të cilat i sjellin çashtjes shembime të mdhá. Mirpo dialektika e luftës së kllasës nuk vonon të nxjerri zânin e saj. Pa bam as gjymsen e udhës, pa zgjidhë asnjë problem social në Shqypni, emigrantët perçehen në dy grupe. Nji pjesë fare e vogel (tregtar, intellektual dhe disa punitore aristokrat, d. m. th. shumica elemente lorgeze), si garanton interesat e veta, si gjën atë që kish kerkue vjet me rradhë, e jo pse ulodh, si thonë disa, bije në godi me bejlerët, luften e konsideron të mbarueme dhe i lshon armët. Pjesa tjeter, ajo që përbën shumicen e emigracionit dhe heq të zezen e ullint në gërbet, mbeti e hutueme, pa krye, pa ndonji orientim. Trathtia e elementeve më të zhvilluara dhe më aktive, që deri atëherë paten huejt rrolin e udh-heqsit, solli krigjen e sotshme, dobsimin e lvizjës. Heshtja, me gjithkë, do të marri fund dhe lvizja prap do të persritet posa nga gjiri i massavet puntore të dalin elemente të ri, udh-heqës dhe organizator që e kuptojnë situatën e tashme e që mund t' a vazhdojnë deri në fund luften e nisur: *per t'a kthye Shqypnën e bejlerve e t' Italianve në një Shqypni puntore e katundare*. Në qoftë se në Shqypni u-bë një ndryshim i vogel dhe blloku bejlero-turk u-kthyen në bejlero-italian, në qoftë se dje gzohej ndonji lorgez mysliman e sot borgezi katolik, kjo s'do me thanë se u-zgjidh ndonji problem per ata që vuejn nder fabrika të botës kapitaliste e që androjnë të kthehen në shtepi. Arsyet objektive, të cilat e ushqenin dhe i epnin aq forcë lvizjës perpara, vazhdojnë t' ekzistojnë edhe sot. Por që të mund t'i a mrrin qellimit të tyne, Shqyptarët e jashtëm duhet të hyejn në kontakt të ngushtë me shoqishojnë (me anë të gazetës e të korrespondencave personale të njohin se sa keq jetojnë dhe si vuajn në fabrikat e botës së «qytetume») dhe t' organizohen per të luftue rregjimin me gjith agentët e tij. Paskëtaj lufta do të marri forma më të komplikuara, sepse «shokët» e djeshëm, simpatizonjës dhe autorë të flakët të rregjimit, do të veprojnë pa-u-kursye që t' i mashtrojnë dhe t'i perçajn massat e pa-agna. Edhe sikur të hutohen pak me prralla mi «perparimet» dhe «reformat» në Shqypni, të tilla illuzionesh do të zhduken shpejt në rrethin kù gjinden emigrantët. Nga lvizja e proletariatit, i cili ovë e ças po sulmon fortesar e borgezis, Shqyptarët do të msojnë shum. Kjo është një garant i plotë kundra që agitacioni ose propagandë që do të zhvillojnes.

Se sa randsi ka emigracioni mund të kuptohet nga politika që po ndjek rregjimi perjashta. Relacionet e Zogut me tregtaret e kollonive të Rumanis, të Bullgaris, ^{të} Egjiptit etj., afrini dhe kontakti i shpeshte i tyne (vizita me rasen e ditë-lindjes e kësaj) kanë nji kuptim dhe do të lozin nji rrrol të madh në lirizjet sociale të vendit t' onë. S'ka dyshim se Zogu nuk i perkdhene këtë. Kur të nje momenti, dhe atyne do t'u apinë copë detyre në luftat e ardhshme.

Tashqi emigrantët shqyptarë së lypset të flëjnë, por të prigjojnë çdo çap t'annimore, të zhubojne manovrat e tyne dhe të msojnë nga puntorët e luaj se perse dhe se si duhet luftue. Të lidhun mirë midis tyne, në marreveshtje të plotë dhe krahas me puntorët maqedonas, grek, bullgar, turk, etj., do të jen të zot të perzën imperialistet, të qrehin qeverin pountore dhe katurdare dhe Federatën Ballkanike. Vetëm atëherë do të jët e mundur që Shqyptarët të kthehen në vendin e tyne të pasun dhe të mos dirgjen më neper dhëe të huej per nji copë buk, që s'i mbështetet.

Kadri Selmani

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

ДЕКАПЕНӨНМЕРС

ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΩΝ ΛΑΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ

ΕΠ' ΕΓΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΣΤΗ ΒΟΥΓΑΡΙΑ

Στη Βουλγαρία δύο υπάρχουν 300.000 Μακεδόνες έμιγκραντίδες και πρόσφυγες, υπάρχουν μερικές νόμιμες μακεδονικές δραγματώσεις. Ένα άπό τα καθήκοντα των δραγμάτωσεων αντών είναι κατά τα καταστατικά τους, ή υποστηριζή τούς έργου της άπελευθερώσεις τους μακεδονικούς λαούς. Το Εθνικό Κομιτάτο των Μακεδονικών Έταιριών της Ενεργειας είναι μία από τις δραγμάτωσεις αυτές, και στο πλαίσιο της θρισκούνται οι άδελφικές δραγματώσεις του Πανδεν, των γυναικών και της μακεδονικής Νεολαίας. "Ολες αυτές οι δραγμάτωσεις άπολαδούν της εθνικας της φασιστικής βουλγαρικής κυβέρνησης, γιατί έργαζονται κάτω από τις διαταγές της και δεν έπιχειρούν τίποτα που δεν συμφωνεί με τη πολιτική της.

Περέκκλιναν δειλά ὅπ' τὰ φυσικὰ τους, ἀρχικά καὶ κατα-

στατικά τους καθήκοντα, καὶ ἀνέλαβαν οἱ ὄργανώσεις αὐτές τὸ καθῆκον νῦν κάμουν τοὺς μακεδνεῖς ἐμίγκραντιδες καὶ πρόσφυγες νῦν παρέθεοντο τὴν πολιτικὴν τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς ἔχουσις: εἶναι ἀναγνώριση ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες τῆς προσάρτησης τῆς Μακεδονίας στὴν Βουλγαρία, τὴν ἀναγνώριση τῆς θύριας κυριαρχίας τῆς μετωπέντες βουλγαρικῆς φασιστικῆς δικτατορίας. Περιττὸ νῦν τονισούμε ίδιατέρως ἐτὶ οἱ τέτοιοι εἰδούς μηχανορραφίες τῶν ὁργάνωσεων αὐτῶν ἔγειναν μὲν ἀγανάκτησην δυντές αὐτὴν καταπλικεῖται πλειοψηφίᾳ τῶν μακεδόνων ἐμίγκραντιδων καὶ προσφύγων στὴν Βουλγαρία. Ἐπίσης οἱ ὄργανώσεις αὐτές, γιὰ νῦν προστάθησον νῦν δικαιολογήσουν τὴν πατρέξην τους μπρὸς στὰ μάτια τῶν ἀφεντάδων των, τῶν βουλγάρων κυβερνιτῶν, πολεμοῦν μ' ὅλα τὰ μέσα νὰ

νόποστηρίζουν τὴν πολιτική αὐτή τῆς Σύριας τουλάχιστον μέσα στὸ ἀσήμαντο μέρος τῶν μακεδόνων ἐμιγκράντιδων καὶ προσφύγων ποὺ δρίσκονται συγκεντρωμένοι στὶς ίδιες τους τὰς δργανώσεις.

Ἡ διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν ὁργανώσεων αὐτῶν, ποὺ τιπλοφορεῖται Ἐθνικὸ Κομιτάτο, κρατεῖ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὸ ἑταῖρον τῆς Συνέδριον. Θά μιλησει στὸ ὄνομα δλῆς τῆς μακεδονικῆς ἐμιγκράσιδων. Καὶ δραστικὴ εἰναι ζήτημα ἂν παίρουν μέρος τὰ 10% τῶν μακεδόνων ἐμιγκράντιδων καὶ προσφύγων, τὸ δὲ μεγαλύτερο μέρος αὐτούς ἔξι ἀνάγκαις ἡ ἀπὸ καθαρῶν ἀπομικά συμφέροντα!

Ἡ φασιστικὴ βουλγαρικὴ ἔξουσία βάζει ὅλα τὰ δυνατά της, γιὰ ν' ἀναγκάσει καὶ νὰ σπρώξει τοὺς μακεδόνες ἐμιγκράντιδες καὶ πρόσφυγες νὰ ἐγγραφοῦν στὶς γραμμές τῶν ὁργανώσεων αὐτῶν: ἀπηγόρευσε κάθε δργανώση τῶν σοβαρῶν ἀγωνιστῶν καὶ μιλιτῶν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ μακεδονικοῦ κινήματος, γιὰ τὴν ἀπελευθερωτικὴν τῆς Μακεδονίας καὶ γιὰ τὴν Βαλκανικὴν Ὀμοσπονδίαν, τὶς καταδικεῖ, τὶς κηνυγά, τὶς ὄνομάζει «ἐχθρούς τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ μακεδονικοῦ κινήματος», τοὺς ὄνομάζει μπολεσεβίκους. Ἀπ' τὸ ἄλλο τὸ μέρος, οἱ ἀναφερθεῖσες δργανώσεις ποὺ δρίσκονται στὴν ύπηρεσία τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς κυβέρνησης, στρώνουν τὴν βουλγαρικὴν ἔξουσίαν νὰ ἐντείνει μεριστότερο τὴν τρομοκατία, τὶς φοβερές κτλ., ἐνάντια στὸν πραγματικούς μακεδόνες μιλιτῶν, καὶ, μὲ τὴ πλατεία ὑποσχεση τῆς κυβερνητικῆς εὐνοίας, προσπαθοῦν νὰ πάρουν μὲ τὸ μέρος τους, τοὺς μακεδόνες ἐμιγκράντιδες καὶ πρόσφυγες. Παρ' ὅλες τὶς μηχανορραφίες αὐτές, ἡ μᾶλλον ἀκριβῶς ἔξι αἵρεις των, δοξὶ μόνον οἱ μακεδονικὲς μάζες τῆς ἐμιγκράντιδος στὴν Βουλγαρία ἀποστρέφονται μὲ ἀγνάκτηση τῆς δργανώσεως αὐτές, ἀλλὰ δὲ δυσαρέσκεια ἀκόμη ἐνάντια στὸν φεύγοντας ἀρχηγὸν τῶν, καὶ ιδίως ἡ δυσαρέσκεια ἐνάντια στὸν ὄδηγὸν τοῦ «Ἐθνικοῦ Κομιτάτου», τῶν ιδιαίτερων αὐτῶν ὑπομίσθων τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς ἔξουσίας, μεγαλώνει δοσο πάει καὶ περιστόρει στὰ ἀνάμεσα στὰ μέλη τῶν δργανώσεων αὐτῶν.

Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ εἰναι ἀλλοιώς. Η βασικὴ αντιμακεδονικὴ φύση τῆς δράσης, ἀν μπορεῖ νὰ πει κανεῖς, τῶν δργανώσεων αὐτῶν, καὶ ιδιαίτερως ἔκεινων τῆς «Ἐταιρίας τῆς Εὐεργεσίας», δὲν εἰναι παρά ἔξερειστική.

Πῶς ἐμφανίζεται ἡ δράση αὐτή;

Ἐμφανίζεται μὲ τὴ τάση τῆς διατήρησης μέσα στὸν μακεδόνες ἐμιγκράντιδες καὶ πρόσφυγες τῆς βλαβερῆς αὐτῆς ἀπάτης, διτὶ ἡ ἀπελευθερωση τῆς Μακεδονίας θὰ πραγματοποιοῦνται ἀπὸ τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκά κράτη καὶ ἀπὸ τὴν Κ.Τ.Ε.—δηλαδὴ ἀπὸ τὸ παγκόσμιο ἴμπεριαλιστὸν. Ἀκόμη ἐμφανίζεται μὲ τὴ τάση τῆς διατήρησης τῆς ὀλέθριας ἀπάτης τοῦ «ἀπελευθερωτικοῦ προορισμοῦ» τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους, τῷρα ποὺ οἱ ἐμιγκράντιδες καὶ πρὸ πάντων οἱ πρόσφυγες ζειροῦν πολὺ καλά, διτὶ ἀκριβῶς αὐτές δὲ ἀπελευθερωτικὸς προορισμὸς τοῦ βουλγαρικοῦ βερχοβιστροῦ εἰναι, ποὺ ἡταν ὁ ἀρχικὸς προστάτης τῆς τωρινῆς ἀθλιας κατάστασης τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ. Ἡ δράση αὐτὴ ἐμφανίζεται τέλος μὲ τὴ διατήρηση τῶν μακεδόνων ἐμιγκράντιδων καὶ πρόσφυγων σὲ μιὰ ἀνυπόφορη οἰκογονικὴ καὶ πολιτικὴ ἔξαρτηση ἀπὸ τοὺς μακεδόνες τραπεζίτες καὶ κερδοσκόπους. Μὲ τὴ βοήθεια ποὺ προθυμοῦνται οἱ δργανώσεις αὐτές νὰ παράσχουν κάθε φορὰ ποὺ ἡ φασιστικὴ βουλγαρικὴ κυβέρνηση δολοφονεῖ καὶ κατασφάζει τοὺς πραγματικοὺς μακεδόνες ἐπαναστάτες, καὶ μὲ τὴν καταπίεση ποὺ ἔχασκον πάνω στὶς μακεδονικὲς μάζες.

Τὸ «Ἐθνικό Κομιτάτο» ἥθελε νὰ περάσει γιὰ μιὰ ἀνεξάρτητη μακεδονικὴ δργανώση, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν πραγματικὴ ἀπελευθερωση τῆς Μακεδονίας.

Ἡ μάτκα δραστικὴ μὲ τὴν ὁποῖα σκεπάστηκε — εἶχε κηρύξει στὰ καταστατικὰ τὸν τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Βαλκανικῆς Ὀμοσπονδίας — ἐπεσε πολὺ γρήγορα. Καὶ στηρερα, τὸ Κομιτάτο αὐτὸν ὑποστηρίζει δλῶς δὲ δλῶν ἀνοικτὰ τὸ γνωστὸ δῆμο τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ, Ἰβάν Μιχαήλωφ, καὶ τὴν αἰμοδόρη συμμορία τοῦ, αὐτοὺς ποὺ δολοφονοῦν μὲ περιστροφα καὶ μὲ μπότες δλῶν τοὺς Μακεδόνες ποὺ δὲ κρύθουν τὴν ἀγανάκτηση τοὺς ἐνάντια στὴν πολιτικὴ τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς κυβέρνησης, καὶ ἐπίσης δλῶν τοὺς Μακεδόνες, οἱ ὄποιοι σὲν καὶ μὲλη τῆς φασιστικῆς Ο.Ρ.Ι.Μ., δὲ θέλουν νὰ ὑποταχτοῦν στὴν ἔξεντελιστικὴ δικτατορία τοῦ Μιχαήλωφ. Ἄς τονίσουμε ἐδώ διτὶ αὐτὴ ἡ ἔξεγρηση ἐνάντια στὴν ἀναφερθεῖσα δικτατορία εἰναι ποὺ προκάλεσε τὴ διάσπαση μέσα στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς φασιστικῆς Ο.Ρ.Ι.Μ.

Τὸ στερεό ἀπὸ αὐτὸν ἐπακολούθησε τὸ γεγονός τῆς παραίτησης ἀπὸ τὸ «Ἐθνικό Κομιτάτο» τῶν ὄπωντων καὶ συμπαθούντων τοῦ Πρωτογέρωφ καὶ τοῦ Βαΐδάρωφ, προκαλούντες ἔτσι καὶ μία κρίση μέσα στὸ Κομιτάτο. Τότε οἱ ὄπαδοι τοῦ Μιχαήλωφ στὸ Κομιτάτο βιάστηκαν νὰ ἐπιταχύνουν τὴν σύγκληση τοῦ Συνεδρίου, τὸ δόπιο συνήθως συνέρχεται στὶς ἀρχές τοῦ ἔτους. Ἐκεῖνο τὸ δόπιο θέλουν οἱ τωρινοί ἀρχηγοί τοῦ Κομιτάτου — οἱ ὄπαδοι τοῦ Μιχαήλωφ — ἡ ἀκόμα ποὺ συναστί, ἐκεῖνο τὸ δόπιο θέλει ὁ Μιχαήλωφ καὶ ἡ συμμορία τοῦ Μιχαήλωφ, νὰ εἰναι ν' ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴ διοίκηση τοῦ Κομιτάτου δλῶν ἐκείνους ποὺ δροῦνται ἡ διστάζουν νὰ πάρουν ἀνοικτὰ μέρος γιὰ τοὺς ματωμένους μακεδόνες καὶ βουλγαρούς φασιστες. Δὲν θέλουν μέσα στὸ Κομιτάτο παρὰ ὄντα ποὺ εἰναι ἔτοιμα νὰ διευκολύνουν ἀκόμα περισσότερο τὴ δολοφονία τῶν ἀντιπάλων τῆς συμμορίας τοῦ Μιχαήλωφ, νὰ ὑποτηρίζουν σὲ ἔνα ἀκόμα ποὺ μεγάλο βαθμὸ τὴ φασιστικὴ βουλγαρικὴ κυβέρνηση, στὴ πάλη τῆς ἐνάντια στὴ ζυοβοριστικὴ πτέρυγα τοῦ Τσάγκωφ-Ρούσεφ-Κάλφωφ, ἡ οποία ἀν καὶ εἰναι ἔπιστημα τοῦ κυβέρνητοκοῦ κόρματος, διεξάγει ἔνα σωπάδλο ἀγνῶν ἐνάντια στὸν Λιάπτεσφ-Βόλκωφ. Δὲν θέλουν μέσα στὸ Κομιτάτο αὐτὸν παρὰ ἀνθρώπους οἱ ὄποιοι τοὺς βοηθοῦν στὴ πράξη τοῦ πατωμένου συστήματος, μὲ σκοπὸ τὴ τρομοκράτηση μὲ μαζικές σφραγίες τῶν μακεδόνων ἐμιγκράντιδων καὶ προσφύγων, ποὺ ἐπιδιώκουν τὴ πραγματικὴ ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας, μὲ σκοπὸ νὰ προσφέρουν ὑποτηρίζηση στὸν μακεδόνες καὶ βούλγαρους ἐκρεταλλεύτες ἐνάντια στὸν μακεδόνες ἐργάτες, νὰ διευκολύνουν τὸ ξέναρχα μὲ τῶν μακεδόνων ἐμιγκράντιδων καὶ προσφύγων.

Οἱ μακεδόνες ἐμιγκράντιδες καὶ πρόσφυγες ζαίρουν καλά τὶ ἔχουν νὰ περιμένουν δῶν ἀφρό τὰ δυορφα λόγια τῶν μελῶν τοῦ ἀναφερθεῖσας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κομιτάτου». Μερικοὶ δὲ ἀντιπρόσωποι τῆς προοδευμένης εὐρωπαϊκῆς γνώμης, τοὺς δόποιονται αὐτοὶ οἱ εὐτελεῖς ἀνόμισθοι κατόρθωσαν νὰ στεγελάσουν δῶν ἀφρό τοὺς πραγματικοὺς τοὺς σκοπούς, ἀποσύρονται ἐπίσης ἀφρό διτὶ αὐτοὶ αἴθρωποι δὲν κάμουν τίποτα ἀλλο παρὰ νὰ ἐκμεταλλεύονται τὶς δυσυχίες τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ. Ἡ προοδευμένη εὐρωπαϊκή γνώμη κατόρθωσε ἀπὸ τὰ ίδια τὰ γεγονότα νὰ πατοποιήσει, διτὶ τὰ ὄντα αὐτὰ, ἐνάντια στὶς πομπάδεις τοὺς δηλώσεις καὶ ἀπαγγελίες, τὶς ἐκθέσεις καὶ τὰ ἀρθρά τους, ποὺ δημοσιεύεται στὸν τύπο τους καὶ σὲ μερικὲς μισθωτές τους ἐψημερίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, διτὶ τὰ ἀτομά αὐτά, μακρού ἀπὸ τὸν νὰ σκέπτουνται στὴν ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας, δὲν εἰναι παρὰ δργανὰ τῆς ματωμένης φασιστικῆς δργανώσης τοῦ Ιβάν Μιχαήλωφ, ὑπηρέτες τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς ἔχουσίας, ἡ οποία προσπάθει μέσω αὐτῶν νὰ ἐκμεταλλεύει τὸ μακεδονικὸ ζήτημα γιὰ τὸν Αλβανὸ τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς ἔχουσίας, ἡ οποία προσπάθει μέσω αὐτῶν νὰ ἐκμεταλλεύει τὸ μακεδονικὸ ζήτημα γιὰ τὸν Αλβανὸ τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς ἔχουσίας, ἡ οποία προσπάθει μέσω αὐτῶν νὰ ἐκμεταλλεύει τὸ μακεδονικὸ ζήτημα γιὰ τὸν Αλβανὸ τῆς φασιστικῆς βουλγαρικῆς ἔχουσίας.

Δ. Βλάχωφ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιτροπῆς σας εἰναι ἡ ὑπεράσπιση καὶ προστασία τῶν δυστυχῶν, οἱ ὄποιοι ρίχτηκαν σὲ σκοτεινές φυλακές ἀπὸ τοὺς τυρράνους γιατὶ ἀπαιτοῦν τὸ δίκαιο καὶ τὴ δικαιωσύνη, σᾶς λέγω, διτὶ ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Κόσσοβο, περίπου ἔνα ἑκατομμύριο 'Αλβανοί, θεωρεῖ τὸν ἔαυτὸ τὸν καταδικωμένο σὲ θάνατο.

Ὀταν τὸν ἀποφάσιστηκε στὸ Λονδίνο ἡ δημιουργία μιᾶς ἀνεξάρτητης 'Αλβανίας, παραχωροῦσα στὴ Γιουγοσλαβία τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀλβανικῆς χώρας. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Κόσσοβο, περίπου ἔνα ἑκατομμύριο, ἔζετην στὴν ἔξοντοση ἀπὸ τὴ βάρβαρη σερβικὴ κυβέρνηση. Ἀπὸ τότε διεξάγεται ἡ ἔζοντωση αὐτὴ μὲ μιὰ ιδιαίτερη ἀγριότητα. Περίπου ἕκαστο χιλιάδες 'Αλβανοί σκοτώθηκαν ἀπὸ τὶς συμμορίες τῆς 'Αλευκῆς χειρός.

Δολοφονίες, κτυπάματα καὶ κάθε εἰδονς βάσανα ποὺ ὑπέστανται οἱ 'Αλβανοὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Κόσσοβο, εἰναι νόμιμα πραγματα. "Ολος ὁ κρατικὸς ὄργανος τῆς Γιουγοσλαβίας ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνίκοντας στὶς 'Αλευκῆς χειρός". Ἡ δργανώση αὐτὴ ἔδωκε στοὺς χωροφύλακες τὴ διαταγὴ νὰ ἔξοντωσουν μὲ δλῶ τὰ μέσα τοῦ 'Αλβανούς τῆς περιοχῆς τοῦ Κόσσοβο: μὲ δολοφονίες, φυλακισμούς. Βάσανα, ἀρπαγὴ τῆς περιουσίας, Ἐπεινοὶ οἱ ὄποιοι θέλουν

νὰ ἀποφύγουν ἔνα βέβαιο θάνατο, παίρνουν τὸ δρόμο τῆς ἐμιγκρασίας. Κάθε ἔγκλημα ποὺ διαπράττεται εἰς βάρος ἐνός 'Αλβανοῦ τῆς περιοχῆς τοῦ Κόσσοβο λογαριάζεται μᾶλλον τὸν μιὰ πατριωτικὴ πράξη καὶ ἐπαινεῖται. "Ο ἀρχηγὸς τοῦ σταθμοῦ χωροφύλακης στὸ Κόσσοβο, στὶν ἀχτίδα τοῦ δόπου ἔξοντωθκαν οἱ περιστότεροι 'Αλβανοί, προσβιάζεται ἐπαρκόντως. Γι' αὐτὸν εἰναι κάθε σταθμὸς τῆς χωροφύλακης γιὰ τὸν 'Αλβανὸ τῆς περιοχῆς τοῦ Κόσσοβο ἔνα υπόγειο, μιὰ Βαστιλλή.

Τὸ τωρινὸ δικτατορικὸ καθεστώς, τὸ δόπιο κατήργησε βουλγαρούς καὶ νόρους, ἀκόλουθει μὲ ἔνα ιδιαίτερη ἀγριό σαδισμὸ τὸ ἀναφερθὲν πρόγραμμα τῆς «Λευκῆς Χειρός».

Οἱ 'Αλβανοὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Κόσσοβο εἰναι βέβαιοι, διτὶ τὸ μεγάλο γαλλικό ζήνος, τὸ δόπιο διδάξει μὲ τὴ μεγάλη τοῦ καὶ ώραιά ιστορία τὸν κόσμο δικαιωσύνη, δίκαιο καὶ ἐλευθερία, δὲν γνωρίζει αὐτὰ τὰ ἔγκληματα. Ἡ κυβέρνηση τοῦ Βελιγκραδίου δύως, ἡ οποία ἐκτελεῖ αὐτά, στριβάζεται γιὰ νὰ παρεῖ μὲτρά στὴν ἀπάρξει τὸν γενικότερο πρόγραμμα τῆς 'Αλευκῆς χειρός.

Γιὰ δωθεῖ ἔνα τέλος στὸ παρένθρωπο αὐτὸν τὸν κόσσοβο, εἰναι νόμιμα πρακτικά καὶ προσέδρε:

القان فلارسيونى

هر اون بش گوندہ انتشار ایدر

عالقان مظلوم ملتذ نزك و اقلتذ نزك محمد عمه سلطان

آی او لیسی بر لینه تشكل ایدن «بوند فایر بالقان» آلمان غروی
بر لکی ده جدی مجاهده به باشلامشدتر. بالخاصه یوغوسلاویا مظالمی حقدنه
بر لین مطبوعاتلده کونی کونه نشریاتده بولونش و بو مظالمک اولانجه
فایعی رسمله، غرافیک لوجه ایله، و تائق و مسندله ارائه ایدر بر
مظالم مشهی تضمیم ایتمشدتر. بو مشمرده بر ملیوه قریب قوصوه آرناؤ دینک
صورت و طرز اخماضی کوستن لوجه از جمله اغراز قومسیونرینک قره
طاغلیری آرناؤاد اولرینه نه صورته اسکان استکده اولدفلری کوستن
لوجه؛ یوغوسلاویا مظالمک اک خم قسملیدر. بر لینک اک نجیب
سیمالردن منشکل اولان بو آلمان غروی، بوندی، بر لکی، کچن هفته
بر لینک مطبوعات هیئتی طوبلاخمه موقف اولنش و بالخاصه یوغوسلاویا
مظالمی حقدنه کی و تائقی مادی، عیانی اشکاله ارائه ایدرک ال بر لکیله
جلسه ده موجود بولان هیئت تحریره نک مجاهده به اشتکارنی تامین ایتمشدتر:
بو آلمان غروی فعال کاتب عمومی اولان Sturm رساله موقوه سی
اصحابی رسام و ادب شمیر دیرکتور والدین Walden بو آیک اون
اویجده کوتسلر Künstler صالوننده یوغوسلاویا و بالقان مظالمی
حقدنه بر میخ ترتیب ایدرک بالقان احوالی حقدنه بر لین افکار عمومیه سی
تقویر ایتمشدتر. متینگده یوغوسلاویا هه اجرا اندیکی سیاحتله اوراده کی
مظالمی رأی العین مشاهده ایدن بر لینک اک معروف و ب طرف
سیمالردن آووقات دوقور آپل آجیق مدلل بیاناتیه حاضرون اوژرنده
اطی، درین آپل اویاندیمشدر. متینگده بر چوی باقانیلر، یوغوسلاویا هه
لغارستانه بالذات سیاحت ایدن چه قوسلاویا دعوا و کیلردن دوقور
ارتوشک ایله بلغارستان حقدنه کی مشاهداتی بیان ایدن فراشن دعوا اوکیلردن
وریه، ویلارک نظرلری و آرناؤد باش و کیل ساقی ادب شمیر فان
ولینک وجیز بیاناتیه رومانی دعوا و کیلردن پاتراسقانو و یونان دعوا
کیلردن پورفیر و کنیس لرنک نظرلری سامعنی اوژرنیه پک درین تائیلر
ویاندیر مشدر مظلوم بالقان ملتینک فلاکلریه فارشی فریاد ایدن بر لین
هالی؛ محترمه سیله آلمان غروی بوندی هیتی بر قوصوه کی تشکر ایتمکی
ظیفه دن عد ایدرم.

بروفسور كامل بالا

Ι) Νὰ δημοσιεύσετε στὸ φύλετονθερο τύπο τῆς Γαλλίας, ἀντὶ τὰ ἀπαισία ἐγκλήματα τοῦ Κόσσοθο, γιὰ νὰ δωθεῖ θέλος στὸ αἱρετικὸ δοῦμα.

2) Νά όργανωσετε μια δρευνα για τα έγκληματα και τις άγριότητες απέντες της «Λευκής Χειρός» στη περιοχή του Κόσσοβο και ιδίως μέσα στις μάλες των έμπρηστιδων.

وند فرایه ر بالقان

بالقان اسخلاصی بر لکی

حرب عمومی کچه لی اون سنه اولدی. آورو پا یوک حکومتاری کندی ایشلرینی دوزه تندی تعصیت‌نامه‌ی بور جلرینی، آلاجقارینی یولنه قویدی. اور ته ده یالکر زوالی بالقان حکومتاری، بالقان ملتاری در که حریدن دها فور تو لها مشلدر. بالقانده ییقلان یاقدان اولر الان تعییر ایدمه مشدر. بالقانده حرب پیتمه مشدر دیدم. چونکه آوروپیانک یوک حکومتاری، بالقان حکومتارینی کندی حسابرینه کوله ایتمد کچه یاشایمازارل. رومانیایی یوغوسلاویایی، یونانی، بولغاری، آلبانیایی کندی حسابرینه کوکلی مه رسنهن حرالله صوقاد چیه کیف سوره مزلر. یونک ایچوندر که بالقان حکومتاری آرو پا یوک حکومتاری حسابه چالشیر بور زاندارمه هیمیدر. بو زاندارمه، مه رسنهز حکومت اون سنه دنبری بالقان ملتنهنک جلاهاری کسیلشدیر. مثلا یوغوسلاویا دینلک حکومت اداره‌سنه آدیغی اون ملیونه فربیت قروأت، سلوون، بوشناق، آرناؤد، ماکدویال ملتاری، قتل، یاغنا، احرار اق کبی هر نوع اشکیجه ایله احایه مأمور در. یوغوسلاویانک لماریانه‌نک، رومانیانک صلح عوهد بنری اداره‌لری آلتنه که ملتنه فارشی ارتکاب ایتمکده اولدقلری و خشتار؛ حرب عمومی تحریبات‌دن دها چو قدر، دها فمقدار.

بو تفاہی یقیندن کورہن اور پانک صلح پرور، احرار منورہ سی، رجدانی رجال بالقان ملتیں کندی حکومت زندن کورمکدہ اولڈقلری شکچہ و مظاہن یقیندن تدقیق و مشاہدہ ایتمک اوزرہ بالقانہ متعدد یا خاتر یا پمشل حسخانہ لردہ اشکچہ آتلرینی، کوئی لیک یقین قولہ سی، طول ادبلک اوکسوز لرک قائل کوز یا شریین بالذات کورہ رک بو فلاکٹری طبوعاتہ، رسائل ایله عالم انسانیتہ اعلان ایتشلردر. ایشہ بالقانلرڈ، وروپا افکار منورہ سی طرفندن یا پیلان آنکھ تلر، نشریات تأشیرات تیدر کہ اوروپا مراکر مدنیہ سندہ بالقان ملتیں اسخلاصی اطرافہ جمعیت، لکر، بوندر تشكل ایتمشدہ. بو برلکرک اک فعال و بر قاج سندہ دنبی، یا شیان فرانسہ برلکی انسانی مجادلہ سی اک یوکسک مقاصدہ یا مشدہ.

¹Αν ἀνθρωπισμός σημαίνει καταπράνη τῶν βασάνων τῆς ὑγινοπότητας, νομίζω ότι αὐτὸς πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ιδιαίτερως εκεί, που η τουμοκόστια και τὸ ἔγκλημα θεωροῦνται ἀρετὲς.

Καθηγητής Κιαμιλ Βάλλος
πρόσωπος ἀλλοδαπού βουλευτής

Adresse du journal:
LA FÉDÉRATION BALKANIQUE
Wien IX, Postamt 71, Postfach 50

SOMMAIRE

*Notre nouvelle adresse: Wien IX., Postamt 71, Postfach 50
Prière d'adresser tout envoi d'argent à „La Fédération Balkanique
Postcheckkonto No. 1-73 796 Wien Autriche“*

Prix du numéro et abonnement pour 6 mois : Schillings 0.50 et 6 pour l'Autriche, Dollars 0.10 et 1.20 pour tous les autres pays.

Texte croate (pages 2761—2764)

Naša anketa o Balkanska Federaciji: Johannes Becher — Maksimilian Hess
T. Stanić: Nova maska i novi putevi diktature — Smrt i Teror u Jugoslaviji — K. Ivačić: Izdajstvo i podlost hrvatskih „federalista“
Partie Slovène: U. Ukov: Slovenci i hrvatje v Italiji

Texte bulgare (pages 2765—2768)

И. Ермов: Процеса против 52-та в София — **Доростолски** Ромжния продава имотите на българите — **Д. Влахов:** Конгреса на македонските братства в София — **Добротич** В Добруджа — **М. Стефанович:** Кратък преглед на аграрната реформа на Балканите

Texte albanais (pages 2769—2770)

K. Selmani: Shqyptari në dhée të huej

Texte grec (pages 2770—2772)

Δ. Βλάχωρ: Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῶν Μακεδονικῶν Έταιριών Εὐεργεσίας στή Βουλγαρία — **Κιαμήλ Βάλλα:** Ἀνοικτό γράμμα

Texte turc (pages 2772)

و-فسور كامل بالا: بوند فرایه بالقان، بالقان استخلاصی بر لکی